

DOKONALÝ ZABIJÁK

Ward Larsen

DOKONALÝ ZABIJÁK

Ward Larsen

2017

Copyright © 2004, 2006 by Ward Larsen
Translation © 2017 by Dalibor Míček

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE PERFECT ASSASSIN,
vydaného nakladatelstvím Oceanview Publishing, Longboat Key 2013,
přeložil Dalibor Míček
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Martin Pilař
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2017

ISBN 978-80-7498-204-0

S mnoha omluvami L v B
Pro Elišku

PROLOG

KAPSKÉ MĚSTO, JIŽNÍ AFRIKA

Přístavní dělníci pobíhali po molu, aby dokončili úkol. Těch, kteří se nechali zlákat nabídkou trojnásobné mzdy – moc jich nebylo –, se začínaly zmocňovat obavy. Náklad dorazil pozdě a všichni měli dnes večer na práci důležitější věci. Na operaci dohlížely reflektory upevněné na vysokých stožárech, jejich sírová zář poskvřnila noční oblohu nezdravým nažloutlým odstínem a téměř nezatelný vítr nikterak nepomáhal zahnat smrdutý smog, který halil město. Pocházel většinou z ohňů mimo zástavbu, nyní však k němu podstatnou měrou přispívaly požáry, jak davy vzbouřenců plenily a vypalovaly poslední obyvatelnou enklávu Jihoafrické republiky.

Se svými pětapadesáti metry délky na čáře ponoru a výtlačkem dvou tisíc tun patřila *Polaris Venture* k největším lodím, jaké během posledního týdne navštívily přístav v Kapském Městě. Nyní však byla jediným plavidlem, které tam kotvilo, a díky tomu vypadala ještě větší. Původní rybářský trawler přestavěný loděnicí Sterkoder v norském Kristiansundu

měl výrazně hranaté linie naznačující, že se jedná o skutečně solidní plavidlo. *Polaris Venture* se u mola zdržela osm hodin, což se nijak nevymykalo v poslední době běžné délce pobytu lodí v přístavu, avšak náklad již byl naložen a bylo načase zvednout kotvy. Portálový jeřáb poodjel, nástupní můstky byly odtaženy a party dokařských dělníků na molu odhodily poutací lana do vody. Lodní posádka přiskočila, aby vytáhla lana na palubu, jediný šroub se roztočil a plavidlo se pohnulo k ústí kanálu.

Loď se pomalu blížila ke konci přístavní hráze a otevřenému oceánu za ní. V úzkém kanálu vypadala jako bájný leviatan, ale zakrátko se změnil v pouhou tečku na širém moři. *Polaris Venture* klouzala kolem světél na molu a její obrys se změnil v nejasnou siluetu. Když minula konce hrází a nabrala rychlost, poziční světla na bocích a matná zář bílého světla na kapitánském můstku zůstaly jediným viditelným projevem života na jinak černé hladině. O několik minut později pohasly i ony, hezký symbolický konec celé záležitosti, neboť to velmi pravděpodobně byla na dlouhou dobu poslední loď, která tento přístav poctila svou návštěvou.

Ohavná smyčka apartheidu povolila již před deseti lety, ale ti, kdo očekávali rychlý vzestup nové a spravedlivé Jižní Afriky, byli nemilosrdně zklamáni. Jako u špatně postavené přehradě se nejprve objevily téměř neznatelné trhliny, které se pomalu rozšiřovaly. Na povrch vytanuly dosud jen doutnající spory o půdu a kmenová nevráživost. Zkorumpování politikové jen přilévají olej do ohně, až nakonec, zdánlivě jakoby přes noc, propuklo masové šílenství. Úřady přispěly k jeho zvládnutí velmi chabě a i ony se začaly dělit a polarizovat do různých táborů. *Polaris Venture* zanechávala za

svou brázdou učebnicovou občanskou válku, jejíž směřování a konce nebudou snadno předvídatelné.

Molo se zatím uprázdnilo a mnozí dělníci mlčky přemýšleli, zda tady ještě někdy zavadí o práci. Druhá skupina mužů – ti, kteří do přístavu přivezli náklad pro *Polaris Venture* – nejistě obstoupila svého velitele. Vinou rasové nesnášenlivosti se v celé zemi rozkládaly poslední zbytky pořádku, proto bylo zahořkle paradoxní, že dva tucty vojáků byly rozděleny přesně rovnoměrně – dvanáct černých a dvanáct bílých. Jejich uniformy nesly hodnotní označení, ale insignie indikující druh zbraně, u které sloužili, a plukovní příslušnost si pečlivě odstranili. Byla to přísná součást rozkazu, jenž je na tuto noční akci vyslal. Znamenala však také jasné ukončení činnosti jednotky, jejíž jediná mise právě odplula s přílivem.

Jejich velitel v hodnosti plukovníka neměl podřízeným co nabídnout. Několika slovy jim poblahopřál ke splněnímu úkolu a pak svému oddílu rozpačitě zavelel rozchod, i když nikdo z nich pořádně nevěděl, kam a za čím by měl jít. Muži ještě pár minut otáleli, loučili se a pak se ve skupinkách po dvou po třech rozešli s vědomím, že se už nikdy neuvidí.

Plukovník odešel jako poslední. Zastavil se na okraji mola a v myšlenkách pořád dlel u svých vojáků. Byl to čestný muž, a i když si na náboženství moc nepotrpěl, nacházel občas úlevu v žádosti o boží přispění. Krátce se zadíval do vody, pak zavřel oči a vznesl k nebi modlitbu za své podřízené, prostou prosbu, aby se jejich zrada ztratila v chaosu.

KAPITOLA PRVNÍ

Christina Palmerová se zadívala na voskový srpek dorůstajícího měsíce, který se vyhoupl nad obzor. Svým způsobem jasný a krásný stoupal ke hvězdám jako předzvěst dalšího mistrovského díla nebe nad východním Atlantikem. Vždycky žasla, kolik hvězd tady může pozorovat, daleko od světla a obvyklého znečištění ovzduší nad pevninou. Jemné vlny dutě pleskaly o laminátový trup jachty pojmenované *Windsom*. Kromě nich narušovaly velebné noční ticho jen zvuky lanoví a plachtoví, které sténaly a praskaly úměrně síle větru.

Christina zvedla bradu a nastavila tvář čerstvé jihovýchodní bríze. Znovu žasla, jak rychle se na širém moři mění povětrnostní podmínky. První noc plavby byla příjemná jako ta dnešní, lehký vánek a klidná hladina. Druhá noc jí připravila obzvlášť nepříjemný zážitek. Silná tlaková fronta rozbouřila oceán do silného vlnobití, k němuž se přidal prudký nárazový vítr a společně bičovaly šalupu vysokými vlnami. Christina nemohla dělat nic jiného než udržovat loď

v kurzu. Stáhla plachty a nechala se šlehat prudkým deštěm a slanou vodní tříští. Celou noc strávila na palubě, promočená a promrzlá do morku kostí. Když se pozdě dopoledne bouře konečně uklidnila, zhroutila se v kajutě na palandu. Neměla ani tolik sil, aby si svlékla oblečení do špatného počasí, které ji mělo udržet v suchu a teple, ale bohužel zcela selhalo.

Bouřka ji postihla před čtyřmi dny. Od té doby počasí vesměs spolupracovalo a Christina v přílivu optimismu přesvědčila sama sebe, že tyto náročné zkoušky jsou nutné, aby si pak člověk vážil klidnějších okamžiků života. Byla to uspokojivá představa, i když se obávala, že ji příští nepřízeň počasí rychle vymaže.

Posadila se ke kormidlu a stáhla si vlasy dlouhé po ramena do ohonu, který prostrčila otvorem v zadní části baseballové čepice. Světélkující ručičky náramkových hodinek jí prozradily, že je půl šesté ráno. Slunce nevyjde ještě dobrou hodinu. Christina vždycky patřila k ranním ptáčatům a plavba na moři ji přiměla vstávat ještě dříve než obvykle. Za čtyři dny po bouři hladce vklouzla do ustálené rutiny. Lehnout si šla hodinu či dvě po západu slunce a nastavila budík na půlnoc, kdy kontrolovala plachty, autopilota a počasí. Potom spala do čtyř nebo do pěti. Až na půlnoční vstávání tento režim dokonale vyhovoval přirozenému rytmu jejího těla. A umožňoval jí vychutnávat nejhezčí část dne.

Seběhla po schůdkách do lodní kuchyňky. Když se každé ráno vyhrabala z palandy, jejím prvním úkonem bylo vaření kávy. Teprve s hrnkem horkého nápoje v ruce mohla vyjít na palubu a vypořádat se s dalšími záležitostmi, například zkontrolovat, zda příď *Windsom* stále směřuje k západu.

Kávu pila z velkého keramického hrnku, který dostala od otce k posledním Vánocům. Nádoba měla podivný tvar, podobala se pyrexové kádince, kterou tak často používala v chemické laboratoři – široká u dna a k hrdlu se postupně zužovala do úzkého kruhového otvoru. Kolem dokola ji zdobily obrázky slavných škunerů a na dně byla vybavena gumovou neklouzavou vrstvou. Ve skutečnosti to byl přesně tentýž hrnek, jaký ke stejným Vánocům sama koupila otci. Máma okamžitě zaregistrovala humornou shodu – dva námořníci opět uvažovali úplně stejně a s největší pravděpodobností objednali dárek ze stejného katalogu.

Vzpomínka na otce ji opět zabořila. Od jeho smrti uplynuly teprve tři měsíce a rána se ještě zdaleka nezacelila. Zármutek se pořád vracel, i když už ne tak často, a rychleji se vytrácel. Plavba na jachtě zřejmě znamenala nejlepší povzbuzení. V posledním roce na ní rodina strávila spoustu šťastných chvil. Vloni v létě se s otcem přeplavili na východ do Evropy. Po přistání v Anglii se Christina letecky vrátila do Maine, kde dokončila třetí rok lékařské rezidentury. Potom se otci nějak podařilo přemluvit mamku k cestě na starý kontinent a z Anglie podnikli výletní plavbu po Středomoří. Byl to úžasný výkon, neboť matka se obvykle držela daleko od každé větší vodní plochy. Christina dlouho netušila, jakých prostředků otec použil, aby ji zlákal na palubu, ale pak odpověď pomalu vyplula na povrch – neutuchající proud pohlednic ze všech navštívených evropských přístavů. Byla to jejich druhá svatební cesta, myslela si zprvu dcera, po osmdvaceti letech společného života více než zasloužená.

Bolest pomalu pominula a Christina se usmála. Zpáteční plavba na západ se jí stala svým způsobem katarzí. Vůbec

poprvé se pokusila překonat Atlantik sama, dva předchozí návraty absolvovala s tátou. Snažila se ho přemluvit jen pár týdnů před mozkovou mrtvicí k sólo plavbě z Francie během zimní dovolené. Ten nápad se mu moc nezamlouval a Christina se na něho zprvu zlobila, neboť se domnívala, že nedůvěruje jejím jachtařským schopnostem. Zcela neoprávněně, Christina se naučila plachtit už jako malé dítě a otec s dcerou strávili na palubě *Windsom* nekonečné hodiny. Usoudila, že jej zklamalo, když ho k plavbě nepřizvala. Anebo to možná chápal jako poslední důkaz, že jeho potomci nadobro vylétli z rodného hnízda. Christina byla nejstarší, ale nedávno se vydaly na samostatnou cestu životem i obě její sestry – jedna zamířila na vysokou školu a druhá k oltáři. Ovšem i po jejich odchodu je Ben Palmer nepřestával slepě milovat. Skutečnost, že „malá Christi“ odešla z domova již před devíti roky a dnes ji lidé oslovovali „paní doktorko“, nic neznamenala, pro něho zůstávala jeho holčičkou. A teprve nyní si doktorka Palmerová uvědomila, jak moc se jí to líbilo.

Vrátila se na palubu a nezapomněla připnout bezpečnostní lanko k postroji. Úzkostlivě dodržovala přísné pravidlo, že se nikdy nesmí pohybovat po palubě nepřipoutaná. I sebezkušenějšího a sebesilnějšího námořníka může přetržené lano nebo zlomyslná vlna srazit do moře. Osamocený jachtař na širém moři by si bez připoutání podepsal vlastní ortel smrti.

Svou rychlost odhadla na čtyři uzly, optimální pro nehlídanou loď řízenou autopilotem. Nyní však mohla dávat na všechno pozor, a tak rozvinula další plachty a zrychlila na šest uzlů. Obešla šalupu kolem dokola a detailně zkontrolovala takeláž. Jedna zdviž potřebovala přitáhnout k hlavnímu

stěžni. U dva a půl metru dlouhého laminátového záchran-
ného člunu, který spočíval převrácený na levé straně paluby,
se uvolnil úvazník. Kromě toho našla malou létající ryбку,
která uvázla na suchu teprve nedávno, neboť stále ještě po-
malu pohybovala skřelemi. Opatrně ji zvedla a hodila zpět
do jejího živlu. Napjatě pozorovala, zda se dokáže pohybovat
vlastními silami, ale s jistotou to nepoznala.

Ranní občůzka jí zabrala půl hodiny a po ní se usadila
v kokpitu s druhým hrnkem kávy. Svírala jej oběma rukama,
aby nápoj vydržel co nejdéle horký. Potrvá ještě pár týdnů,
než se vzduch díky nižší zeměpisné šířce a pasátům trochu
oteplí. Zadívala se na obzor za zádi a odhrnula si neposed-
né prameny vlasů, které jí vítr strhl do obličeje. Jen nejas-
ně rozeznala slabou záři, jež ohlašovala počátek nového dne,
a fascinovaně pozorovala, jak se východní obzor projasňuje
paprsky světla. Vtom se jachta po celé délce otrásla.

Instinktivně trhla rukou ke kormidlu, až z hrnku vysoko
vystříkla vřelá káva. „Kristepane!“ vyprskla. Loď do čehosi
narazila. Do něčeho velkého. Christina vstala a zadívala se
dopředu, ale viděla jen zvlněnou mořskou hladinu. Těžký
skřípavý zvuk přitáhl její pozornost k levoboku. Naklonila
se a spatřila, jak kolem trupu proplouvá obrovský dřevěný
trám, dlouhý jako polovina *Windsom* a silný jako telegrafní
sloup. S dalším tupým nárazem zaostal za lodí a houpal se
ve zpěněné brázdě.

Christina okamžitě vypnula autopilot a stočila loď proti
větru. Plachty volně pleskaly a ona se zatím pozorně rozhlí-
žela. Spatřila další plovoucí trosky. Prázdný čtyřlitrový ka-
nystr a menší kusy dřeva, žádné podobné monstrum, jaké
do lodí před chvílí narazilo. Vrátila jachtu na původní kurz
a stáhla většinu plachtoví, aby snížila rychlost.

Natáhla se do kajuty a našla dalekohled. Slunce vystoupalo nad horizont a Christina prozkoumávala osvětlenou hladinu. Soustředila se zejména na prostor před přídi. Rozeznala další drobné trosky, ale nic, co by jí dělalo starosti. Pravděpodobně nějaká velká loď vyhodila odpadky, nebo je bouře smetla z paluby. Každopádně teď bude nějakou dobu udržovat nižší rychlost, než si bude jistá, že nechala plovoucí překážky za sebou.

Znovu aktivovala autopilota, protože usoudila, že by měla zajít dopředu a zkontrolovat poškození. Postupovala podél zábradlí na levoboku a pořád podezřívavě sledovala vlny před sebou. Když se dostala k přídi, spatřila, jak se na hladině daleko vpředu vpravo od šalupy pohupuje jakýsi hranatý, jasně červený předmět. Vypadal jako velký plastový chladicí box a něco na něm leželo. Zvedla dalekohled k očím a zaostřila. Otřásla se, když si uvědomila, co vidí. Přes box byla položena lidská paže. Toho kusu plastu se přidržoval člověk!

Odložila dalekohled, ale dál sledovala chladicí box a couvala ke kokpitu. Odvrátila zrak jen na okamžik, který potřebovala, aby otevřela poklop na ovládacím panelu a nastartovala malý naftový motor, jímž byla jachta vybavena. Stroj se spokojeně rozbublal a Christina stočila loď přímo k pohupujícímu se červenému bodu – dobře věděla, jak obtížně se na moři hledá to, co se vám byť jen na vteřinku ztratí z očí. Znovu zvedla dalekohled a nad hladinou rozeznala hlavu a ramena. Za chvíli se už přiblížila natolik, aby si mohla být jistá, že nemůže ztratit vizuální kontakt, a vztyčila více plachet, aby jachta lépe manévrovala.

Windsom připlula ještě blíž a Christina postřehla, že trosečník – byl to muž – otočil hlavu a ochable na ni zamával.

Zpomalila do pouhého ploužení a deset metrů od muže vypnula motor. Vlny nebyly příliš vysoké, ale ani tak se neodvažovala přiblížit těsně k trosečníkovi.

„Hodím vám lano a vytáhnu vás!“ křikla hlasitě.

Muž znovu zamával.

Christina stočila lano do smyčky a vrhla je přes mezeru. Muž se po něm sice natáhl, ale nezachytil ho. Přitáhla lano zpátky, zkusila to ještě jednou a tentokrát se trefila přesně, smyčka přistála trosečníkovi na rameni. S velkými obtížemi si je omotal kolem zápěstí. Christina opatrně přitahovala trosečníka k zádi *Windsom*, ale asi v polovině vzdálenosti mu došly síly – nejdřív sklouzl z chladicího boxu a vzápětí se pustil lana. Zmizel pod hladinou, ale hned se zase vynořil. Bez opory plastové bedničky sotva dokázal šlapat vodu. Když se ponořil podruhé, Christina už neměla na vybranou. Ujistila se, že má upevněný bezpečnostní postroj, a skočila do vody.

Náhle objetí mrazivé náruče ji téměř připravilo o dech, avšak ráznými tempy zamířila k trosečníkovi, který se mezitím znovu vynořil, otočený k ní zády. „Jsem za vámi!“ vykřikla. „Uvolněte se a já vás přitáhnu k lodi!“

Jeho tělo ochablo tak náhle, až Christinu napadalo, jestli neztratil vědomí. Chytila ho paží kolem hrudníku a přitahovala se za bezpečnostní lanko k jachtě. Modlila se, aby ten člověk byl natolik při smyslech a silný, aby vylezl po naložovacím žebříku. Pomalu se blížila k zádi, která na vlnách ztěžka stoupala a zase klesala. Chytila se spodní příčle a ulevilo se jí, že trosečník udělal totéž.

„Fajn, jděte napřed. Pokuste se položit nohu na spodní stupeň,“ řekla důrazně. Napadlo ji, že ten člověk možná

vůbec neumí anglicky. Naštěstí jí rozuměl. Položil nohu na nejnižší příčel a Christina se ho pokusila postrčit výš, ale vyčerpaný muž se neudržel. Jako bezvládný pytel padl na záda a zmizel pod hladinou. Christina bleskurychle hmátla do vody a chytila ho za košili. Vší silou zatáhla a podařilo se jí vytáhnout prskajícího a kašlajícího nešťastníka nahoru.

Pobývala v ledové vodě jen pár horečných minut, ale už cítila, jak jí rychle ubývají síly. Věděla, že nemá šanci vytáhnout trosečníka na palubu shora. *Je to zatraceně jednoduchý problém!*

Oba se znovu chytili žebříku a Christina křikla: „Tentokrát to uděláme jinak! Až bude loď na vlně klesat, zkuste dostat na žebřík obě nohy a pokuste se vstát. Nechte ji, ať vás při stoupaní zvedne, jasný?“ Ukázala na spodní konec žebříku a muž přikývl, že jí rozumí.

Jak žád klesala do prohlubně mezi vlnami, Christina se zapřela a vší silou postrčila trosečníka nahoru. Opravdu se na žebříku postavil a s dalším kyvadlovým pohybem stoupal vzhůru. Na hřebenu vlny se zakymácel, jako když dětská káča ztratí rotaci, ale pak naštěstí přepadl do kokpitu jachty. „Jó!“ zaječela zlomek vteřiny předtím, než ji nemilosrdná vlna pleskla do tváře.

Postavila se na žebřík a při dalším stoupaní se svalila přes hranu paluby. Zhroutila se vedle zachráněného muže ztuhlá chladem a lapala po dechu. Uměla si představit, jak se asi cítí on. Prozatím se vůbec nehýbal. Christina se zapřela rukama o podlážku a zvedla se do kleku. Naklonila se k trosečníkovi a zkontrolovala mu pulz. Byl nitkovitý a po takové námaze příliš pomalý. Pokožku měl bledou, téměř bílou. Pak si Christina všimla krvavé skvrny na jeho košili. Rozepnu-

la knoflíky a spatřila asi desetacentimetrovou tržnou ránu na levém boku mezi dvěma posledními žebry. Musel ztratit spoustu krve. S takovým zraněním nemohl v ledové vodě plavat moc dlouho.

Muž se zachvěl a tupě se rozhlédl kolem sebe. Tvářil se jako omámený. Zkusil se posadit, ale do jachty se z boku opřela vlna a náraz ho poslal s bolestnou grimasou zpátky na palubu. Polohlasem zaklel, ale umlčel ho závoj slané vody.

Christina se rozhlédla po hladině, zda někde neplave ještě další trosečník. Pokud ano, věděl by o něm?

„Mluvíte anglicky?“ zeptala se.

Muž neodpověděl. Pomalu zavřel oči a Christina věděla, co bude následovat. Nadechla se k nejpřísnějšímu tónu výcvikového seržanta – možná neporozumí slovům, ale jeho pozornost určitě upoutá. „Musíme vás dostat dolů na lůžko!“ Pootevřel oči a Christina máchla rukou ke kajutě. Zdálo se, že pochopil.

Pomohla mu vstát a on se o ni ztěžka opřel. Zjevně trpěl bolestmi. Dobelhali se ke schůdkům, které zvládl s roztřesenou precizností opilce. Christina se mu ze všech sil snažila pomoci, aby udržel rovnováhu. V hlavní kajutě se svalil na palandu. Podložila mu hlavu polštářem a rozhodla se, že mu musí svléknout promočené šaty. Co nejjemněji mu přetáhla potrhanou košili přes hlavu. Trup měl štíhlý a svalnatý a Christina podle množství jizev usoudila, že pravidelně navštěvoval velmi neschopné felčary. Zejména jedna, nedaleko nejnovější rány na hrudním koši, vypadala obzvláště odpudivě. Dobře si prohlédla nejčerstvější zranění a doufala, že je jen povrchové.

„Bolí vás, když dýcháte?“

Znovu žádná odpověď. Oči měl zavřené a pořád byl chorbne bledý, dech se mu však zpomalil, když si teď mohl lehnout. K dovršení všeho se zdálo, že utrpěl těžké popáleniny od slunce, v obličejí a na pažích vystavených žívlům mu naskočily puchýře. Christina si přinesla lékárníčku a ovázala mu hrudník, pak ho celého prohlédla a hledala další zranění – řezné rány, otoky, podlitiny. Jemně mu prohmatala břicho a hrudní koš, našťestí však nezaregistrovala žádné zjevné komplikace. Neměl boty, ale když mu stáhla mokré ponožky, všimla si, že mu manžety nohavic těsně přiléhají ke kotníkům. Bližší pohled odhalil, že má nohavice svázané tkaničkami od bot. To je ale divné, pomyslela si. Rozvázala je a svlékla zraněnému promočené kalhoty, takže zůstal jen v trenýrkách. Poté vzala ručník, utřela ho a nakonec pacienta přikryla dvěma těžkými dekami. Krátce se zavrtěl a otevřel oči, v kterých však zhasl i poslední záblesk vědomí.

Christina zašla do kuchyňky, nalila vodu do sklenky a přiložila jí zraněnému ke rtům. „Zkuste se napít. Určitě jste dehydrovaný.“

Podařilo se mu polknout několik doušků, ale pak se dávivě rozkašlal.

„Pěkně pomalu, nikam nespěcháme.“

Jeho oči se projasnily a muž se rozhlédl po kajutě v zřejmé snaze pochopit, kde se ocitl. Dopil vodu a znovu upadl do mrákot.

Christina zvažovala, co by pro něho ještě mohla udělat, když vtom jí to došlo. *Zatraceně!* Nezkontrolovala, zda *Windsom* utrpěla při nárazu nějaké poškození. Jestli se loď potopí, nikomu moc nepomůže.

Vyběhla na palubu, upevnila bezpečnostní lanko a vykro-

čila k přídí. Naklonila se přes zábradlí na levoboku a uviděla místo, kde trám poprvé narazil do trupu – skvrna sedřené-
ho nátěru pokračovala jako nepěkný škrábanec podél čáry
ponoru k zádi. Naklonila se co nejbliž, ale nezaznamenala
žádné hloubkové poškození. Díkybohu za odolnost laminá-
tu, blesko jí hlavou, ale pro jistotu se rozhodla zkontrolovat
trup ještě zevnitř. Znovu se naklonila přes zábradlí a snažila
se odhadnout, jak daleko pod úroveň paluby se poškození
nachází. S tímto obrázkem v mysli se vrátila zpátky. Právě se
blížila ke schůdkům, když zespoda uslyšela zarachocení.

Seběhla dolů a našla cizince nataženého přes mapový sto-
lek. V ruce držel prázdnou sklenku na vodu. Vtom si všimla,
jak z mokré sady bzučících vysílaček stoupá proužek dýmu.
Prudce se otočila a otevřela pojistkovou skříňku upevněnou
na přepážce. Cvakla spínačem označeným NAV/COM a pro
jistotu i několika dalšími. Zařízení se vypnulo a o několik
vteřin později se dým rozptýlil.

„To mi ještě chybělo!“ ušklíbala se. „Požár od zkratu jako
třešinka na dortu vydařeného rána.“ Zvedla pacienta a od-
vedla ho k lůžku. Připadal jí ještě slabší než před chvílí.

„Jestli se chcete napít, řekněte a já vám podám vodu!“ na-
pomenula ho. Káravý tón jistě překonal všechny jazykové ba-
riéry. „Nesmíte vstávat!“

V omluvném gestu zvedl ruku dlaní napřed.

Christina si povzdechla. „No dobře, dobře,“ změkla.
„Akorát nechte všechnu práci na mně.“

Doplnila sklenku a dala mu napít. Tentokrát vypil jen po-
lovinu, lehl si a zavřel oči.

Christina se otočila k vysílačkám a sklesle si je prohlížela.
Později je bude muset rozmontovat a pořádně vysušit všech-

ny součástky. V mysli jí začaly vyvstávat otázky. Jsou ve vodě další trosečníci? Jak přivolá pomoc, když ji zkrat alespoň dočasně odřízl od možnosti komunikovat se světem? Utrhla stůl a rozložila na něj mapu. Od Madeiry ji dělily nejméně dva dny plavby. Lisabon ležel ještě o něco dál opačným směrem. I kdyby se v příštích hodinách někomu dovolala, pochybovala, že by skutečná pátrací a záchranná operace mohla začít dříve než nazítří ráno. V té době už bude jakékoliv hledání zbytečné. V tak studené vodě by nikdo dva dny nepřežil. V rámci těchto omezení sestavila Christina akční plán.

Po zbytek dne bude pátrat, jestli ještě někdo přežil. Po setmění se vydá směrem k Lisabonu a pokusí se opravit vysílačku. Ano, Lisabon leží o něco dál, ale tento kurz ji povede napříč lodními linkami směřujícími do Gibraltarského průlivu a existovala reálná šance, že by mohla přivolat pomoc třeba pouhým máváním. Pozorně si pacienta prohlédla. Klidně odpočíval a zdálo se jí, že je sice velmi zesláblý, ale stabilizovaný. Bude na něj muset soustavně dávat pozor, a kdyby nastal obrat k horšímu, přeruší pátrání a zaveze ho přímo do pořádné nemocnice.

Zašla do přední části kajuty a dokončila kontrolu poškození, pak vyšla na palubu a v duchu si naplánovala pátrání. Jen co si ujasnila způsob, jak bude prohlížet mořskou hladinu, zvedla dalekohled a začala zrakem pročešávat nekonečnou modravou pláň. Časně ráno byl Atlantik jejím soukromým útočištěm. Nyní, pomyslela si, mi připadá jen obrovský.

KAPITOLA DRUHÁ

Benjamin Jacobs se ocitl na pokraji zhroutilí. Před nece-
lými dvěma roky byl zvolen ministerským předsedou Izrae-
le. Jeho platforma pro regionální mír se stala baštou vítězné
volební kampaně, ovšem překovat sliby v realitu je úplně jiná
věc, jak se ostatně v politice často stává. Trvalo dvacet mě-
síců – dvacet měsíců bolestně pomalého stranického vyjed-
návání –, než konečně stanul před jasně se rýsujícím úspě-
chem. Od podpisu smlouvy v anglickém Greenwichi ho však
dělily ještě dva týdny a v této části světa mohou dva týdny
představovat celou věčnost. Jacobsův balíček ekonomických
pobídek byl dávno odsunut stranou jako rukojmí mírového
procesu. Ale na něj přijde řada hned poté. Žádný mír ne-
může obstát tváří v tvář čtrnáctiprocentní nezaměstnanosti,
na palestinských územích ještě vyšší. Na obou stranách ba-
rikády se pohybuje příliš mnoho rukou a myslí, které nemají
co dělat.

A potom zde byl ten americký problém. Spojené státy byly
a jsou nejvěrnějším spojencem Izraele, který je ovšem pro

Ameriku tou nejzarytější osinou v zadku. Američané prodají židovskému státu další stíhačky F-15E pouze za předpokladu, že zastaví výstavbu osad na Západním břehu. Taková příležitost. Tolik práce, kterou je třeba vykonat. A Benjamin Jacobs se zatím brodí ve sračkách hlubokých po kotníky. Tak to alespoň vypadalo před hodinou, když během dopoledního zasedání parlamentu navštívil toaletu v prvním patře.

Posadil se za svůj mohutný a těžký psací stůl a s odhodlanou trpělivostí naslouchal.

„Přenosné toalety, pane,“ řekl Lowens s prkennou vážností.

Premiér byl rád, že tu Lowense má. Pochyboval, že by kdokoliv jiný z jeho vlády uměl tento problém předložit tak důstojně a s tak vyrovnaným výrazem. Lowens působil jako asistent náměstka rady pro to či ono, ale po dnešku, uvažoval Jacobs, bude navždy spojován se záchody. Zvláštní asistent ministerského předsedy pro toalety – možná nové kabinetní místo.

„Je to pouze dočasné řešení, pane, ale momentálně naše jediná možnost. Včera v noci pracovala parta dělníků na hlavním přívodu vody přes ulici a zřejmě ho omylem napojili na kanalizační potrubí. Došlo ke zpětnému proudu, s nímž si zastaralá instalace v budově neuměla poradit, jak by měla. Uklízečí pracují přesčas, ale potrvá několik dní, než dají všechno do pořádku. V dané chvíli představují naši jedinou možnost přenosné toalety. Ovšem jejich rozmístění bude problematické. Kdybychom je dali dozadu, ohrozili bychom tím bezpečnost. Proto zbývá jediné místo.“

„Neumím si představit které,“ opáčil Jacobs s kamennou tváří.

„Můžeme je umístit na střechu. Zvednout je jeřábem. Nebo možná vrtulníkem.“

Ministerský předseda zavřel oči a představil si ten spektakl, přičemž se v jeho přirozeně fotogenickém obličejí profesionálního politika objevil zmučený výraz.

„Uvědomuji si, že to asi bude vypadat dost bláznivě, až je tam budeme zvedat,“ naléhal Lowens, „ale kdybychom to provedli v noci... No, jakmile budou na místě, nikdo je nevidí. Můžeme je schovat mezi schodiště a klimatizační jednotku. To by bylo optimální. Pokud se týká vzhledu.“

Jacobs během pauzy mlčel.

„Paní Weissová se domnívala, že bych měl zajít nejdřív za vámi, než s tím začneme něco dělat,“ dodal Lowens nakonec a jako každý kariéerní vládní zaměstnanec se tím zřekl odpovědnosti. Betty Weissová byla vedoucí Jacobsovy kanceláře.

„Dejte ty toalety na střechu, pane Lowensi,“ řekl premiér vyčerpaně. „Ještě něco, o čem bych měl vědět?“

„Ne, pane ministerský předsedo.“ Lowens strávil dvanáct let ve službě politikům na nejrůznější úrovni a neomylně vyčítal šanci k ústupu. „Budu vás nadále informovat,“ přislíbil, načež vstal a s příkladnou důstojností vyšel z místnosti. Bezpochyby doufal, že se nedopustil ničeho, co by ohrozilo jeho kariéru.

„Informujte mě, prosím,“ zamumlal Jacobs spíš sám pro sebe.

Jeho sekretářka jednou ťukla na otevřené dveře.

„Ano, Moiro?“

„Přišel Anton Bloch, pane. Prý je to dost důležité.“

Jacobs zvažoval bonmot cílený na důležitost své poslední schůzky, ale raději držel jazyk za zuby. „Pošlete ho dál.“

Anton Bloch byl ředitelem Mossadu, izraelské zahraniční rozvědky. Do premiérový pracovní teď vstoupil s pochmurným zamračením, které ovšem pro něj bylo charakteristické. Byl to pevně stavěný urostlý muž, jehož hranatý obličej měl poněkud neotesaný výraz. Vlasy, jež mu lemovaly pleš na temeni, měl ostříhané velmi nakrátko.

Bloch se bez vyzvání posadil na židli, kterou Lowens právě opustil.

„*Polaris Venture*,“ oznámil stručně.

Jméno upoutalo Jacobsovu pozornost a obrnil se proti špatným zprávám, zatímco Bloch prohrábl papíry položené na klíně.

„Ztratili jsme ji.“

Jacobs promluvil pomalu, aby mu bylo co nejlépe rozumět. „Chceš říct, že nevíte, kde je? Nebo se snad potopila?“

„Určitě to první, možná obojí... Domníváme se.“

Jacobs ve svém křesle viditelně zvald. Bloch zatím našel papír, který hledal, a začal uvádět detaily.

„Loď má dva satelitní navigační systémy, hlavní a záložní. Každou hodinu měly vysílat zašifrovaný údaj o poloze. Včera večer přestaly signály přicházet. Když jsme o ní naposled slyšeli, loď se nacházela západně od afrického pobřeží.“

„A nemyslíš, že by to mohl být technický problém?“

„Zprvu jsme v to doufali. Celou noc jsme se snažili s ní spojit, ale bezvýsledně. Komunikační spoje jsou nezávislé a mají akumulátory jako záložní zdroj elektřiny. Pravděpodobnost, že by všechno selhalo, je mizivá, ale pro takový případ má náš člověk na palubě příkaz použít běžnou lodní vysílačku a odeslat nám zprávu – třeba i nešifrovanou, kdyby to bylo nezbytné.“ Bloch dokončil s neutěšenou určitostí: „Ne, mám pocit, že tohle je víc než problém se spojením.“

Ministerský předseda se opřel lokty o psací stůl a zabořil obličej do dlaní. Zhluboka se nadechl a vzpomněl si na poradu, která se konala v předchozím týdnu. „Antone, když jsme probírali tuto misi, sestavili jsme i nejhorší možný scénář. Nastala tato situace?“

„Chvíli potrvá, než to zjistíme, ale ano, loď se mohla potopit. Anebo se jí zmocnili únosci.“

Premiér jako by se schoužil do sebe. Politické instinkty mu od počátku napovídaly, že tohle bude velmi riskantní podnik, ovšem Bloch a ostatní to podávali jako celkem snadnou operaci. Ale konečné rozhodnutí bylo samozřejmě jeho.

„Kolik našich lidí se zdržovalo na palubě?“

„Pouze jeden, z mé sekce. A patnáct členů posádky. Všechno Jihoafričané. Z vojenského námořnictva.“

„Mohli bychom se pokusit je zachránit? Jestli se loď potopila, někdo asi přežil, nemám pravdu?“

„Šance je vysoká. Britové a Francouzi mají letadla a jistě nám ochotně pomohou. Maroko leží blíž, ale pochybuju, že by jejich lidé dokázali zorganizovat pátrací a záchrannou operaci takhle daleko od pobřeží. Problém je...“

Jacobs mávl oběma rukama. „Já vím, v čem je problém. Kdybychom je požádali o pomoc, vynořila by se spousta otázek. Co to bylo za loď? Kam směřovala? Co převážela? Všechno by se mohlo provalit.“ Při té představě se Jacobsovi zvedl žaludek. „Co bychom mohli udělat *my*?“

„Abychom je vypátrali? Musel bych si to upřesnit na ministerstvu obrany, ale ta loď je strašně daleko. Pro takové akce není naše letectvo a námořnictvo běžně vybaveno. Možná disponujeme pěti šesti letadly, která by tam doletěla. A naše loď, ta hrstka schopná skutečné zaoceánské plavby,

se pohybují v blízkosti našich břehů. Jejich přesun do Atlantiku by vyžadoval několik dní.“

„Jak zjistíme, co se stalo?“

Tentokrát Bloch znal odpověď. „Musíme vyslat výzvědný letoun EC-130. Dohodnu tu akci s obranou a letadlo co nejdřív odstartuje. Můj tým dorazil do Jižní Afriky den před odplutím *Polaris Venture*. Kromě jiného na ni nainstalovali dva nouzové rádiové majáky. Když se dostanou do styku s mořskou vodou, nebo je někdo ručně překlolí, vysílají každou hodinu signál na určité frekvenci. Naše EC sto třicítka je vybavena zařízením na detekci těchto majáků. Potrvá asi den, než se letoun dostane na místo možného ztroskotání. Jestli tam potopenou loď najde, může přesně určit její polohu.“

„A jestli ji nenajde?“

„V tom případě ji někdo unesl. A my ji objevíme.“

Bloch mluvil s jistotou, kterou mu podle premiéra diktoval přílišný optimismus.

„No dobře, zavolej na ministerstvo obrany, ať zapojí do pátrání všechny dostupné prostředky. Za dvě hodiny svolám jednání kabinetu,“ řekl Jacobs a podíval se na hodinky.

Bloch si psal poznámky do hromady papírů rozložených na klíně, pak vstal a odkráčel ke dveřím jako lokomotiva nabírající rychlost. Jacobs zavolal na Moiru a ta se okamžitě objevila na prahu.

„Zrušte můj program pro zbytek dne. Za dvě hodiny se sejde vláda.“

„Právě dorazil francouzský ministr zahraničí. Čeká dole,“ upozornila ho sekretářka. „Za minutu je tady.“

Jacobs si povzdechl. Znovu ucítil ohavný zápach. Jeden

z jeho tělesných strážců se mu pokusil vyčistit boty po té nešťastné příhodě na toaletách, ale smrad se zažral do kůže a nevyrchal.

„No dobře. Pár minut ho zdržte. A pošlete mi sem ihned Lowense,“ dodal.

„Lowense, pane?“

„Ano. Je asi stejně velký jako já a potrpí si na nóbl oblečení. Řekněte mu, že potřebuju jeho boty.“

Modré BMW. Yosefu Meierovi trvalo jen několik minut, než postřehl vozidlo, které sledovalo jeho taxík proplétající se hustým provozem v londýnském West Endu. Měl ze své všímavosti dobrý pocit. Už nepůsobil jako operativec v terénu, převzal funkci na velitelství v Tel Avivu, aby konečně poznal své dvě malé děti. Evii bylo sedm a Maxovi osm. Prvních pět let jejich věku si nechal proklouznout mezi prsty, potom však požádal o přeložení. Nyní navzdory dvěma rokům u postranní čáry byl rád, že neztratil nic ze svých dovedností.

Původní uspokojení z odhalení pronásledovatelů rychle vyprchalo, když se Meier zamyslel, proč by ho vůbec kdo měl sledovat. Ať se snažil sebevíc, pokaždé dospěl ke stejnému znepokojujícímu závěru.

Před sebou spatřil důvěrně známou fasádu izraelského velvyslanectví. V dálce za ní zahlédl pochmurnou budovu Kensingtonského paláce. Pootočil se, aby se podíval na BMW, které se už od letiště Heathrow drželo o několik vozidel zpátky. Taxík zastavil přímo před velvyslanectvím. Meier dal řidiči štědré spropitné a požádal ho, aby počkal. Odolal pokusění znovu se ohlédnout po svém doprovodu. Určitě byl někde poblíž.

Přiblížil se k hlavnímu vchodu do budovy a hledal po kapsách dávno propadlou průkazku s oprávněním ke vstupu do areálu ambasády. Skvěl se na ní velmi nelichotivý vězeňský portrét Jásira Arafata, kanadský žertík, jímž před lety bavil ochranku velvyslanectví. Tehdy ho všichni osobně znali, takže po něm nikdo nechtěl průkaz. Dnes si ho přivezl, aby zopakoval starý trik, ale jediný pohled na neznámé, vážně se tvářící obličej, které stály ve vchodu, ho přiměl tento záměr přehodnotit. Ta představa najednou ztratila veškeré kouzlo. Předložil tedy průkaz pracovníka centrály, snesl tvrdé pohledy příslušníků ochranky, vešel do budovy a zapsal se do knihy. Sejde se jen s Davidem Slatonem, ať to má co nejrychleji za sebou.

Přistoupil k recepčnímu pultu a konečně spatřil známou tvář.

„Ahoj, Emmo.“

„Yosy!“

Emma Schroederová vstala a s rozpraženou náručí obešla svůj stolek. Byla to mohutně stavěná žena s výraznými boky, jejíž záliba v širokých, beztvarych šatech vůbec neumenšovala její osobnost. Yosy obdržel drtivé objetí, které si Emma vyhradila pro hrstku zaměstnanců velvyslanectví, jimž se podařilo dostat se do její kolonky *má dáti*. Meier se spokojeně usmíval.

„Emmo, ty jsi to jediné, co se tady nikdy nezmění.“

Hrdelně se zasmála. „Ale to víš, že se měním. Jsem pořád větší a větší. A taky chytřejší,“ dodala spikleneckým šepotem.

„Stále se ještě chystáš napsat tu knihu?“

Znovu se radostně zasmála, leč neodpověděla, ponechá-

vajíc uličnickou otázku nezodpovězenou. Emma byla kariérní vládní zaměstnanec a u recepčního pultu v přízemí velvyslanectví v Londýně pracovala déle, než si kdokoliv pamatoval. V hlavě měla uloženou nepřekonatelnou knihovnu faktů, nezaručených zpráv i vyložených výmyslů týkajících se toho místa a dlouhé roky vyhrožovala, že sepíše skandální knihu ze zákulisí a odejde do důchodu. Meiera občas napadlo, jestli to opravdu udělá.

„Tak co tě k nám přivádí z hlavního stanu? Nikdo mi neřekl, že se tu ukážeš.“ Očividně ji znepokojilo, že by její informační kanály mohly zklamat.

„Žádný strach, Emmo, nikdo ti nic nezatajil. Jsem na dovolené a přišel jsem za Davidem Slatonem. Máme si spolu vyjet na lov do té chaty v horách.“

„David tu není,“ odvětila pochybovačně. „Před čtyřmi dny se musel spakovat. Já ani nevím, kde se teď zdržuje.“

Meier pocítil, jak se mu sevřelo břicho. „Před čtyřmi dny?“ V duchu rychle počítal. Se Slatonem mluvil v neděli, to je šest dní. Byl to nezávazný rozhovor a Meier se oklikou dozvěděl, že Slaton v nejbližší době neplánuje žádnou akci. Jemu pak trvalo skoro týden, než byl připraven k odletu a mohl navštívit Británii, aniž by vzbudil podezření. A v té době se David musel spakovat, což ve slangu Mossadu znamenalo okamžitý úkol – nic si nebal, nelíbej ženu, prostě jenom popadni cestovní pas a mazej na letiště.

„Slyšela jsi o něm od té doby?“

Zavrtěla hlavou. „Ani slovo. A nevím, kdy se vrátí.“

Meier horečně zvažoval, co dál.

Jeho ustaraný výraz Emmě Schroederové neunikl. „Co jste vlastně chtěli lovit?“

Meier její záludnou otázku ignoroval. Náhle zalitoval, že napřed nezavolal. „No dobře, Emmo. Každopádně děkuju. Kdyby se ti David ozval, pověz mu, že jsem ho tu hledal.“

„Kde bydlíš?“

„Ještě nevím,“ vyhnul se odpovědi, „ale dám ti vědět.“

Meier odešel doprovázený Emminým podezřívavým pohledem. Pomalu došel k taxíku, stále ponořený v myšlenkách. Když nastoupil, řidič se ho zeptal: „Kam to bude teď, šéfe?“

„Potřebuju si půjčit auto. Ve Whitechapele je pobočka Avisu.“

Řidič se mu snažil vyjít vstříc, bezpochyby pod dojmem štědrého spropitného, které již od zákazníka dostal. „Jeden Avis je jen kousek odtud. Ušetřím vám dvacet liber za cestu přes celé město.“

„Ne,“ lhal Meier, „mám rezervovaný konkrétní vůz.“

„Jak si přejete,“ opáčil taxikář a zařadil se do proudu automobilů.

Cesta do Whitechapele trvala půl hodiny a modré BMW se jich celou dobu drželo.

Pokud šlo o pronajaté auto, měl Meier specifické požadavky. Vybral si malý červený fiat, pomalé a snadno sledovatelné vozidlo. Vjel do hustého provozu a zamířil na západ, zpátky přes celé město. Pronásledovatelé se na něj hned přilepili a bez problémů se s velkým a silným německým sedánem proplétali hustou dopravou, aby ho neztratili.

O pětatřicet kilometrů dál vjel Meier na dálnici M3 a nechal za sebou západní předměstí Londýna. Provoz zřídil a modrý bavorák, který se stále držel za svou kořistí, musel

prodloužit rozestup, až se z něj stala pouhá tečka ve zpětném zrcátku. Podle toho, jak se pronásledovatelé vzdalovali a kryli se za ostatními automobily, přičemž ovšem nikdy neztratili vizuální kontakt, Meier poznal, že proti němu stojí zkušební protivníci. Pronásledovanému to prozradilo dva důležité poznatky. Za prvé, sledování se neúčastnilo žádné další vozidlo, protože jinak by se s ním BMW občas vystříдалo a zmizelo by z dohledu. A za druhé nebyly zapojeny žádné jiné sledovací prostředky, letadlo, satelit ani naváděcí zařízení. Sledovali ho staromódně, dva chlapi, kteří ho nespouštěli z očí a snažili se, aby sami nebyli spatřeni. Ulehčovalo mu to taktickou situaci, ale také to potvrzovalo jeho obavy ohledně osazenstva automobilu, který se ho držel v závěsu jako klíště.

Meier zrychlil na sto dvacet kilometrů v hodině. Namáhaný motor malého fiatu kvílel ve vysokých otáčkách. Yosy Meier vytáhl podrobnou automapu, kterou si obstaral v autopůjčovně, a rozložil ji na sedadlo spolujezdce. Pak se podíval na hodinky.

Trvalo to další dvě a půl hodiny. Ve zpětném zrcátku viděl, jak BMW zpomaluje a sjíždí ze silnice. Podíval se na ukazatel stavu paliva – zbývalo mu něco přes čtvrt nádrže. Po všem tom popojíždění po městě a několika hodinách na M3 a A303 musel velký sedan dojíždět na benzinové výpary. Meier samozřejmě zaregistroval čerpací stanici hned za nájezdovou rampou a usoudil, že právě tam to pronásledovatelé risknou. Přimáčkł plynový pedál fiatu k podlaze. Ručička tachometru vyšplhala ke stočtyřicítce, kde však ustrnula, malý motor vytočený na maximum proti takovému zacházení hlasitě protestoval. Meier se zatím do mapy nedíval, teď potřeboval jen jedno – ztratit se z dohledu. Za pět minut dojel

k dalšímu exitu. Sjel z dálnice a několikrát rychle odbočil na vedlejší silnici, než konečně spokojeně sundal nohu z plynu a nahlédl do mapy. Už za sebou nikoho neměl.

Christina stála u vařiče a ve velkém hrnci míchala slepičí polévku. Ohlédla se a viděla, že se pacient probudil.

„Ahoj,“ pozdravila vesele. „Jsem ráda, že vás mám zpátky. Už jsem se bála, že budete spát až do Portugalska.“

Muž vypadal zmateně. Christina si sedla vedle něho na palandu a obdařila ho zcela upřímným úsměvem. „Jak se cítíte?“ zeptala se.

Pomaloučku se zvedl na loktech a zkrivil obličej námahou.

„Jen klid.“ Natáhla pravici a představila se: „Christina.“

Vzal ji za ruku a zachraptěl: „Nils.“

„Nils? Švéd?“

Přikývl. „*Ja, Svensk.*“

Christina ukázala palcem na sebe a řekla: „Američanka.“ Překvapilo ji, že pacient zjevně nemluví anglicky. S mnoha Skandinávci se nesetkala, ale všichni její mateřštinu jakžtakž ovládali. Trosečník se zvedal do sedu a ona mezitím zašla do kuchyňky a přinesla sklenici vody.

„Tohle teď budete hodně potřebovat.“

Vzal si od ní sklenku a okamžitě ji vyprázdnil. Christina mu rychle nabídla novou a zadívala se na něho. V hlavě se jí honila spousta otázek, netušila však, jak je položit.

„Jsem lékařka,“ zkusila to.

Ničím nenaznačil, že by jí rozuměl. Christina mu stáhla příkrývku zakrývající hrudník. „Lékařka,“ zopakovala.

Nezdálo se, že by mu vadilo, když ho začala prohlížet. Nejprve zkontrolovala ránu mezi žebry. Nevypadala huň,

ale vyžadovala převaz. Christina si najednou uvědomila, že mluví nahlas, svým nejlepším nemocničním hlasem. „Klidně ležte.“ Slovům možná nerozuměl, ale zdravotníci na celém světě mluví stejným antisepticky seriózním tónem, který určitě pochopil.

„Nezdá se, že by se do rány dostala infekce, což je dobře, protože místní lékárna není dobře zásobená.“

Strhla náplast, sundala starý obvaz a nahradila ho novým. Zalitovala, že nemá bohatší zásoby zdravotnického materiálu, a uvažovala, kde asi přišel k tak ošklivému poranění. Vyměnila obvaz a pak se zaměřila na spálenou kůži obličjeje a paží. Nejraději by ta nejhorší místa pokrytá puchýři vyčistila, nedokázala by však zajistit sterilní prostředí, a mohla by tak pacientovi spíše uškodit než pomoci. Pokusila se představit si, jak to muselo bolet – slaná voda neustále zalívající taková zranění. Tvář mu pokrývalo několikadenní strniště, ale holení bude ještě muset nějakou dobu počkat. Kromě míst spálených sluncem byl pacient pořád bledý a vypadal vyčerpaně.

Jak si ho tak prohlížela, nemohla si nevšimnout jeho očí. Měly výraznou šedomodrou barvu a něco v nich prolomilo její soustředění. Z jejich pohledu vyzařovala intenzivní síla, jež protiřečila pacientovu fyzickému stavu. Christina najednou zjistila, že mu upřeně hledí do očí, a náhle znervózněla. Prudce se odvrátila a hledala slova, která by mohla říct tomu podivnému muži, s nímž ji nepojil společný jazyk.

„Když se to tak vezme, tak si myslím, že po pár týdnech odpočinku a rekonvalescence budete zase v pořádku.“

Podal jí prázdnou sklenici a Christina se rozhodla, že čtvrthodinku počká, než mu zase dá napít. Zašla do kuchyň-

ky, z hrnce na plotně nalila do nízkého hrnečku slepičí polévku a podala mu ji. Pacient opatrně ochutnal, vděčně se usmál a s chutí se najedl. Lékařku to povzbudilo. Zotavování bylo na dobré cestě. Její uspokojení narušovala pouze vtíravá možnost, že nebyl sám. Rozhodla se pro nový pokus.

„Byli na *Polaris Venture* další lidé?“

Nechápavě se na ni zahleděl a snažil se její slova napodobit. „Polars Venure?“

Povzdechla si. Předpokládala, že tak znělo jméno jeho lodi – bylo napsáno na chladičím boxu, jehož se přidržoval. Copak by je nepoznal v kterémkoliv jazyce? Frustrovaně se zadívala na komunikační panel. Momentálně na jménu lodi vůbec nezáleželo, neboť nemohla nehodu ohlásit. Potřebovala vysílačku, ale jedinou sklenicí vody zkratovala polovinu přístroje. Neuvěřitelné. Dvoucestná vysílačka byla vyřazena z provozu, čímž přišla o možnost domluvy na frekvencích určených pro mezilodní komunikaci. SAT-COM, satelitní telefon, byl rovněž mimo provoz. Jediné fungující rádio byl malý tranzistorák na baterky, určený pro příjem předpovědí počasí. S elektronikou si moc nerozuměla, přesto se dnes večer pokusí vysílačku opravit. Napadlo ji, že jeho loď možná před potopením vyslala nouzový signál, nezaznamenala však žádné náznaky pátrací operace. Neviděla jediné záchranné plavidlo, jediný letoun. Byli zde sami.

Dojedl polévku a vrátil jí hrnek. Zvažovala, zda mu nabídnout přídatek, ale než se rozhodla, padl na záda a zavřel oči. Nalila si do misky a zadívala se na pacienta. Během chvilky znehybněl, jen hrudník se mu zvedal pravidelnými nádechy. V průběhu dne ho každou hodinu kontrolovala. Na palubu se dostal ve vážném stavu a Christina si dělala starosti, že na

tom bude ještě hůř. Nyní do něj dostala tekutiny a trochu se najedl. Puchýře na pažích a obličejí pořád mokvaly a určité bolely, ale jinak se mu dařilo až pozoruhodně dobře. Přitáhla mu přikrývku k bradě. Připadal jí klidný, vtom si však vzpomněla na pohled jeho očí. Co na něm bylo tak zvláštního?

Jsi podivný člověk, pomyslela si. Ten nejpodivnější, jakého jsem kdy z moře vylovila.

Narychlo svolaná schůze izraelské vlády přivedla k velkému mahagonovému stolu dvacet lidí, vyrovnanou směsici premiérových nejzarytějších politických příznivců a oponentů. Většina byla členy Knesetu, izraelského parlamentu, a díky partyzánským soubojům se dostala na vyšší, ministerskou pozici. Jedinou osobou, která neměla u stolu své pravidelné místo, byl ředitel Mossadu. Anton Bloch seděl na židli nepřítomného ministra telekomunikací, jenž pracovně odcestoval do Argentiny a s nímž nebylo možné navázat spojení. U zadní stěny seděl mezi dvěma prázdnými křesly, která zdůrazňovala jeho osamělost, další cizí člověk.

Když do místnosti vešel Benjamin Jacobs, všichni zůstali sedět. Jeho předchůdci by očekávali, že ministři povstanou, tento premiér si však na formality nepotrpěl. Zaujal místo mezi ministryní zahraničí Sonjou Franksovou a ministrem financí Ehudem Zakem.

„Dobré odpoledne, dámy a pánové,“ pozdravil, přestože jeho tón naznačoval pravý opak. Mluvil anglicky. Jednání vlády obvykle probíhala v hebrejštině, ale všichni u stolu angličtinu dokonale ovládali a většina z nich správně usoudila, že ministerský předseda zvolil tento jazyk s ohledem na jejich hosta. Jacobs tiše přehlédl shromážděné a uvědomil

si, že jich polovina na schůzi kabinetu, při níž se projednávalo téma dnešního jednání, bohužel chyběla. Premiér věděl, že za to tvrdě zaplatí, byl však připraven.

„Jistě jste si všimli, že dnes mezi sebou máme cizince,“ ukázal Jacobs na muže u zadní stěny, který na sobě měl neznámou vojenskou uniformu.

„Dámy a pánové, představuji vám generála Vilma Van Ruuta z Jihoafrických obranných sil.“

Jihoafričan se postavil do pozoru a formálně se uklonil. Byl to vysoký, vyzáblý muž s kostnatým obličejem a knírem, který vypadal jako řídítka. Van Ruut se beze slova posadil.

Jacobs naléhavě pokračoval: „Jsem si vědom, že účast někoho jako generál Van Ruut na jednání kabinetu je velmi neobvyklá, domnívám se však, že důvod jeho přítomnosti bude brzy všem jasný. Před týdnem se na mě obrátil ředitel Mossadu s žádostí o schválení jisté mise, výjimečné operace, abych se vyjádřil co nejopatrněji, pro jejíž provedení se otvíralo jen velmi úzké časové okno. Bylo s ní spojeno značné riziko, ovšem nečinnost by představovala riziko neporovnatelně větší. Okamžitě jsem svolal schůzi vlády a po krátké diskusi dostala tato mise zelenou. Vzhledem k tomu, že někteří z vás nebyli tehdy přítomni, ponechám teď na Antonovi, aby vás zaslavil do podrobností.“

Statný a urostlý ředitel Mossadu přešel k protějším konci stolu a všichni ho pozorně sledovali. Anton Bloch, operativce do morku kostí, politiky z duše nesnášel. Vypadal jako člověk, který míří na zubařské křeslo.

„Jak jistě víte, v Jihoafrické republice panuje v poslední době nevladatelný chaos a stávající vláda zřejmě nepřežije. Generál Van Ruut se na nás minulý týden obrátil s informací,

že se vojenské velení a vůbec celá armáda rozpadá, a zejména vyjádřil pochybnosti o řádném zabezpečení jaderného arzenálu své země.“ V reakcích kolem stolu premiér rozhodně nezaznamenal nezáměr.

„Domnívala jsem se, že Jižní Afrika odzbrojila,“ poznamenala Sonja Franksová.

Bloch jí vysvětlil, jak se věci mají. „Vláda Jihoafrické republiky zahájila veřejně kontrolovatelný projekt jaderného odzbrojení už před deseti roky. Týkal se šesti taktických hlavice středního doletu. Kritické součásti zbraní byly pod mezinárodním dohledem zničeny a štěpný materiál se ocitl pod dohledem Mezinárodní agentury pro atomovou energii. Byly zde však dvě... výjimky.“

Členové vlády, kteří se předchozí schůze nezúčastnili, se neklidně zavrtěli.

„V posledním okamžiku byl vydán rozkaz zachovat dvě hlavice nedotčené. O důvodech, které k tomuto rozhodnutí vedly, generál Van Ruut nic neví, nikoho však zajisté nepřekvapí, že se to stalo přísně střeženým státním tajemstvím.“

Van Ruut důrazně přikývl a řekl: „Tyto zbraně hlídal více než deset let oddíl speciálně vybraných mužů. Hlavice jsou nechtěným dědictvím a naši politikové se stále nemohou rozhodnout, zda si je máme ponechat, zničit je, nebo... Nu, v poslední době se mluvilo o jejich použití.“

O slovo se přihlásil generál Gabriel, náčelník generálního štábu Izraelských obranných sil. „Jaderné zbraně by tak rozšířenou občanskou válku ani v nejmenším neovlivnily. Nemluvíme tady o tankových bitvách, mluvíme o púltuctu vzbouřeneckých frakcí, z nichž některé jsou vyzbrojeny pouze oštěpy a mačetami. Odpálení jaderné zbraně by pouze poskytl opozici popud ke sjednocení.“

„Souhlasím, pane, pokud se týká taktického hlediska,“ řekl Jihoafričan. „Ale naše vedení se rozpadá. Pokud dojde ke skutečnému kolapsu, nemusí jednat vojensky racionálně.“

Kdosi jiný se zeptal: „Takže se domníváte, že tyto zbraně představují hrozbu?“

„Ano,“ potvrdil Van Ruut. „Původně jsem doufal, že se je podaří zneškodnit, ale specialisté, kteří by to mohli provést, nepatří pod mé velení. Diskutoval jsem o tomto problému s několika nejbližšími kolegy v armádní velitelské struktuře a shodli jsme se, že tyto dvě hlavice představují závažnou hrozbu. A pak, před deseti dny, mi odpověď spadla přímo do klína. Dostal jsem rozkaz přemístit je ze skladiště v poušti Kalahari do zbraňového komplexu nedaleko Kapského Města. Napadlo mě, že bychom mohli tyto hlavice předat do úschovy jiné zemi, neutrální třetí straně. A jedinou vhodnou zemí je Izrael.“

Jacobs znovu pozoroval různé reakce kolem stolu. Někteří ministři působili uvolněně, byli zvědaví, ale již ne znepokojení. Jiní se neklidně ošívali, tušili, že to není všechno.

Bloch doplnil: „Před devíti dny se s námi generál Van Ruut spojil, vysvětlil situaci a požádal nás o pomoc. Měl bych dodat, že to udělal za cenu obrovského osobního rizika a s vědomím, že jeho kariéra u Jihoafrických obranných sil tímto končí. Rozhodující roli hrál pochopitelně čas. Návrh jsme obdrželi pouhý den předtím, než měly být zbraně přemístěny. Na rozhodnutí jsme měli jen hodiny. Ministerský předseda svolal mimořádné zasedání kabinetu a na něm bylo rozhodnuto, že půjdeme do akce.“

Ariel Steiner, předseda Izraelské strany práce a hlavní premiérův protivník, přerušil ředitele Mossadu a adresoval

svou poznámku přímo ministerskému předsedovi: „Rád bych viděl zápis z toho jednání. Jak víte, pobýval jsem tehdy v zahraničí.“

Jacobs byl připraven. Předal zápis Steinerovi, který se do něj podezřívavě začel. „Přečtete si to později,“ vyzval ho Jacobs. „Teď si projdeme hlavní body, aby byli všichni v obraze.“

Steiner se nedal odradit a zkusil jinou taktiku. „Ve vši úctě ke zde přítomnému generálovi, jak můžeme vědět, že jeho cílem není odzbrojit vládu své země a pomoci tak povstalcům?“

„Vědět to nemůžete,“ odsekl Van Ruut. Probodával politika pohledem, ale zachoval nezúčastněný výraz.

Zasáhl generál Gabriel: „Pane Steinere, generála Van Ruuta znám téměř dvacet let. Je to čestný a zásadový důstojník, jemuž leží na srdci osud jeho země.“

„Mně se spíš zdá, že své zemi zasazuje ránu do zad. Pokud rebelové vyhrají, stane se jejich hrdinou. Pravděpodobně z něj udělají náčelníka štábu nové armády.“

Van Ruut zrudl rozčilením.

„Pánové, prosím vás,“ uklidňoval je Ehud Zak, Jacobsova pravá ruka, který v podobných situacích často sloužil jako nárazník.

Jacobs už slyšel dost. „Minulý týden jsme se nad těmito záležitostmi zamýšleli a dospěli jsme k závěru, že generál Van Ruut jedná upřímně. Někteří lidé ve vlivných pozicích dokážou odsunout osobní zájmy stranou.“ Poznámka mířila přímo na Steinera a Jacobs chvíli počkal, aby dostatečně zapůsobila. „V každém případě existoval pádnější důvod, který nás přiměl k souhlasu.“

„Všichni jste slyšeli o projektu Majik,“ ujal se slova Bloch. „V šedesátých letech jsme díky němu získali vlastní jaderné zbraně. Některé detaily toho projektu stále podléhají přísnému utajení a pro naše jednání nemají význam. Vysvětlit nám to může Mordechaj.“

Bloch uvolnil místo v čele stolu Paulu Mordechajovi, jenž oficiálně zastával funkci zvláštního asistenta ministra energetiky. Byl to hubený obrýlený muž, ve svých jedenácti letech nejméně o patnáct let mladší než všichni ostatní v místnosti. Kudrnaté vlasy nosil mnohem delší, než by se slušelo, a vyzařovala z něj škodolibá energie. Na sobě měl khaki kalhoty, proužkovanou propínací košili a mizerně uvázanou kravatu, takže byste ho klidně mohli pokládat za doktoranda, který předstupuje před studenty magisterského programu. Ostatně před pár lety tomu tak bylo. Mordechaj vstal, doklátíl se k čelu stolu a zazubil se na působivou sbírku vážných tváří. Některé jeho neprofesionální vzhled dráždil, všichni v místnosti však věděli, že úroveň jeho bezpečnostního prověření je pravděpodobně vyšší než jejich. Vládl tajemnou schopností spojovat technické záležitosti s praktickými, což byla vlastnost, která z něho činila nepostradatelnou součást současné vlády a zřejmě i mnoha budoucích.

„K vývoji nukleárních zbraní je potřeba řada věcí,“ zahájil přednášku. „V šedesátých letech jsme našťestí mnohé z nich měli. Disponovali jsme teoretickými a vědeckými poznatky. Nechyběli nám technicky zdatní inženýři. Postrádali jsme však jeden životně důležitý element – masivní dodávky vysoce kvalitní uranové rudy.“ Odborník pátral po reakcích posluchačů, ale jeho poznámka se jen dutě odrazila od hradby zarputilých pohledů, a tak pokračoval: „V té době se jader-

nou bombu snažila vyrobit také Jižní Afrika. Měla potřebnou základnu vědců znalých teorie a bohaté zásoby uranové rudy, ovšem potýkala se s nedostatkem inženýrů a techniků. Zejména šlo o návrh a konstrukci zařízení na obohacování uranu.“

„Takže nám dali rudu a my jsme jim postavili fabriku na obohacování,“ plácl Steiner.

Mordechaj tato uspěchaná ukázka chybné logiky zjevně zarazila. Zadíval se zvědavě na Steinera jako botanik studující čtyřlístek.

„Ne. Tyto události se odehrávaly v době, která byla pro Izrael velmi napjatá. Byli jsme v nepřetržité válce s našimi arabskými sousedy a věděli jsme, že naše první porážka bude i tou poslední, definitivní. Vybudování provozu obohacování uranu v Jižní Africe by trvalo moc dlouho. Řešení bylo jednoduché – poslali nám rudu a my jsme jim vrátili část obohaceného uranu.“

„Tohle všechno je velmi zajímavé, ale chcete tím naznačit, že události staré čtyřicet let ovlivnily vaše rozhodnutí převzít ty zbraně?“ prohodil ministr veřejných prací. Jako předák opoziční strany použil přivlastňovací zájmeno *vaše*, a když tu otázku položil, díval se přímo na ministerského předsedu.

Mordechaj elegantně odpověděl: „Zajisté, takže zkuste sledovat můj výklad. V té době se o získání atomové bomby pokoušely mnohé státy. Zavedené jaderné mocnosti vložily hodně úsilí do snahy získat informace, jak daleko tyto státy pokročily. Zpracování a obohacování uranu není sterilní proces, nevyhnutelně při něm unikají do ovzduší radioaktivní izotopy. Lze je identifikovat ve vzorcích půdy odebraných

kolem příslušných provozů a také z vysokých vrstev atmosféry na závětrné straně těchto zařízení. Znovu připomínám, že nás tehdy tlačil čas. O životní prostředí ani o to, kdo o našich aktivitách ví, jsme se moc nestarali.“

„Vsadil bych se, že jsme záměrně vypouštěli špínu, abychom Arabové pořádně vyděsili,“ podotkl Zak.

„Možná. Arabové neměli žádné technické prostředky, aby mohli sami detekovat radioaktivní znečištění. Zato Rusové je měli a ti se samozřejmě spřáhli s našimi arabskými nepřáteli.“

„Kdo ještě tehdy věděl, čím se zabýváme?“ zeptal se generál Gabriel.

„Samozřejmě Američané, možná i Velká Británie a Francie. Je však třeba zmínit ještě jednu významnou skutečnost. Radioaktivní odpad má pro každou dávku rudy jinou charakteristiku umožňující snadnou identifikaci. V zásadě to znamená, že každý kousek uranu dvě stě třicet dva, který jsme kdy vyrobili, lze zpětně dohledat až k nám.“ Zvláštní asistent ministra energetiky znovu poskytl posluchačům čas strávit závažnou informací.

„I potom, co... bouchne?“ zapochyboval Steiner.

„Štěpná reakce identifikaci nezabrání.“

Skupina kolem stolu zmlkla, jen Jacobs mladíkovi uznale pokývl. „Děkuji, pane Mordechaji.“

Mordechaj se usmál a křepkými krůčky se vrátil na své místo. Závažnost situace jako by se ho ani v nejmenším nedotýkala.

„Takže, dámy a pánové,“ shrnul ministerský předseda, „tyto dvě hlavice jsou součástí našeho dědictví. Teoreticky by je někdo mohl spojit s námi. Pokud by byly použity na jiho-

africkém území, mohli bychom světovou veřejnost informovat o tom, jakým způsobem a proč se tam dostaly. Naši nepřátelé by to označili za lež a obvinili by nás z prodeje zbraní hromadného ničení. Většina světa by naší verzi asi věřila, ale i tak bychom přiznali porušení všech možných dohod o zákazu šíření jaderných zbraní. Z těchto důvodů jsem se rozhodl, že nejrozumnější bude převzít tyto hlavice do úschovy a střežit je do té doby, než se situace v tamějším regionu stabilizuje.“

„A měli bychom pádný argument pro vyjednávání s každým, kdo se tam nakonec chopí moci,“ dodal Steiner.

Jacobs sežehl opozičního předáka pohrdavým pohledem. „Dal jsem generálovi Van Ruutovi své slovo, že hlavice budou vráceny bez jakýchkoliv dodatečných podmínek. Je to čistě záležitost bezpečnosti. Pro obě naše země.“

Dočasně pokořený Steiner se schoulil na židli a premiér promluvil k ostatním: „Když nyní všichni chápete pozadí této věci... Antone?“

Bloch se postavil vedle širokouhlé obrazovky zabudované do stěny. „Před pěti dny vyplula z přístavu v Kapském Městě nákladní loď *Polaris Venture* s oběma hlavicemi. Posádku tvořili příslušníci jihoafrického námořnictva a na palubě byl také jeden z mých podřízených, jehož úkolem bylo posílit zabezpečení nákladu. Po třech dnech na moři *Polaris Venture* zmizela někde u západoafrického pobřeží.“

Na obrazovce se objevila mapa, většinou modrá, která zachycovala Atlantický oceán a severozápadní pobřeží Afriky. Od spodní části vedla červená linie znázorňující kurz plavidla, směřující na sever v dostatečné vzdálenosti od pevniny. Na půli cesty k Gibraltarskému průlivu se čára změnila

z plně na přerušovanou a na jejím konci byl nakreslen velký červený obdélník. „Prostřednictvím zabezpečeného satelitního spojení jsme měli být pravidelně každou hodinu informováni o poloze lodi.“ Bloch ukázal na červený obdélník. „Někde v této oblasti jsme ztratili kontakt.“

„Chcete říct, že se ta loď potopila?“ žasl Steiner.

„Nebo se stala obětí únosu?“ naznačil jinou možnost generál Gabriel.

„Únosu?“ zeptal se Steiner skepticky. „Dobry Bože! Kdo by ji unášel? Naši nepřátelé?“

„Uklidněte se, Arieli,“ řekl Zak. „Zabývejme se nejprve fakty.“ Zadíval se na mapu. „Co děláme pro to, abychom tu loď lokalizovali?“

„Před hodinou vzletla naše EC stotřicítka. *Polaris Venture* byla vybavena dvěma naváděcími rádiovými majáky, a jestli se potopila, letadlo ji najde.“

„A co posádka?“ popíchl generál Gabriel.

„Pro pátrací a záchranné operace uprostřed Atlantiku není naše země patřičně vybavena,“ odpověděl Bloch. „Mohli bychom samozřejmě požádat o pomoc. Francouzi a Britové jsou celkem blízko, ale kdybychom to udělali...“

Steiner okamžitě vycítil příležitost k útoku. „Kdybychom požádali o pomoc, celé tohle fiasko by nám vmetli do obličeje!“

„Pane ministerský předsedo,“ ozval se generál Van Ruut, „tam někde na moři je šestnáct mužů. Na těch by nám mělo záležet především.“

„Chápu váš postoj, pane generále,“ odvětil Jacobs. „Sám jsem velel v poli. Mohu vám zaručit, že podnikneme všechny rozumné kroky, abychom ty muže našli.“

Formulace „všechny rozumné kroky“ signalizovala změnu pozice.

„Ti muži mohou být pořád ještě naživu!“ žadonil Van Ruut. „Musíme okamžitě jednat!“

„Pane premiére, při vši úctě ke generálu Van Ruutovi,“ řekl Steiner tónem, který byl všechno, jen ne uctivý, „se nyní z tématu stává bezpečnostní problém naší vlády. Všichni si vážíme jeho pomoci, ale já se domnívám, že by generál neměl být jednání kabinetu nadále přítomen.“

Jacobs si povzdechl. I ministerský předseda si musí vybírat bitvy a tahle k nim rozhodně nepatřila. „Pan Steiner má pravdu, generále Van Ruute. Jsem nucen vás požádat, abyste se vzdálil. Máte mé slovo, že se vaše muže pokusíme najít. I my tam máme svého člověka.“

Van Ruut probodl Steinera pohledem a stroze prohlásil: „Rozumím.“ Jihoafričan, důstojný ve své porážce, prkenně vstal, předpisově udělal čelem vzad a vykročil ke dveřím.

Jakmile odešel, Jacobs se telefonicky spojil s ochrankou. Nemělo smysl snažit se o diskrétnost. „Generál Van Ruut se pohybuje na třetím podlaží. Doprovodte ho prosím do přijímacího salonku. Poskytněte mu veškeré pohodlí a pohoštění, ale nenechte ho odejít z budovy.“

Ministerský předseda se zamračil a zapsal si poznámku, aby nezapomněl nabídnout Van Ruutovi své soukromé apartmá. Pak se znovu soustředil na téma jednání. „Nějaké nápady?“

Ministryně zahraničí Sonja Franksová, diplomatka tělem i duší, se zeptala: „Jak dlouho jej musíme zadržovat?“

„Přínejmenším do té doby, než zjistíme, co se stalo,“ odpověděl premiér. „Nezapomínejme však, že stojí na naší

straně. Kdo ví, co se mohlo stát, kdybychom ty zbraně z Jižní Afriky neodvezli.“

„Souhlasím,“ řekl Zak. „Jsme jeho dlužníky a mně připadá jako slušný a poctivý chlap. Ale napadá mě něco jiného. Nedomnívám se, že ztráta té lodi je obyčejná námořní nehoda. Netuším, zda se potopila, nebo ji někdo unesl, ale očividně došlo k narušení bezpečnosti. Kdo o této akci věděl s výjimkou Van Ruuta a poloviny zde přítomných?“

Odpovědi se ujal Bloch: „Na palubě se plavilo šestnáct mužů. Další dva tucty jihoafrických vojáků se podílely na transportu a nakládce.“

„Kolik z nich však znalo povahu nákladu?“ uvažoval Zak nahlas.

„Tato mise byla od počátku uspěchaná a chaotická a já samozřejmě nemohu mluvit za bezpečnostní zajištění na jihoafrické straně. Podle generála Van Ruuta byli plně zasvěceni jen kapitán *Polaris Venture* a dva naši lidé, ale domyslet si to mohl kdokoliv z ostatních.“

„Dva?“ podivil se generál Gabriel. „Myslel jsem, že jsme na palubě měli jen jednoho muže, Antone.“

„Poslal jsem do Kapského Města dva. Jeden dohlížel na nakládku a po jejím ukončení skutečně nastoupil na loď. Ten druhý pouze instaloval komunikační zařízení a několik kompaktních náloží.“

„Několik čeho?“ zeptal se jakýsi hlas.

Bloch konečně měl jednu dobrou zprávu. „Trhaviny, velké nálože umístěné pod čarou ponoru. Mohly být odpáleny záměrně, aby se *Polaris Venture* co nejrychleji potopila. Preventivní opatření pro případ únosu.“

„Co mohlo tyto nálože odpálit?“ chtěl vědět Zak.

„Spíš kdo,“ opravil ho Bloch. „Můj člověk na palubě měl odpalovací zařízení.“

„Co když se ho únosci zmocnili a zabránili mu ty nálože iniciovat?“ zeptal se Steiner.

„Vyloučeno to není, ale přepad velké lodi na širém moři není nic snadného. Ještě těžší je provést ho nepozorovaně, aby radar ani hlídky nic neviděly a neslyšely. Víím to, protože jsme podobnou operaci zkoušeli.“

„Takže se někdo mohl pokusit *Polaris Venture* unést, ale náš člověk loď záměrně potopil,“ shrnul Jacobs.

Bloch souhlasil: „To by odpovídalo většině dosavadních zjištění. Ale je také možné, že se některá z těch náloží náhodou odpálila samovolně.“

„Takže v obou případech se loď potopila,“ konstatovala Franksová, „a jakmile ji najdeme, můžeme se pustit do práce a ty dvě hlavičky vylovit.“

„Jejich vyzdvižení z moře nepřipadá v úvahu,“ zdůraznil Bloch.

„Proč ne?“

Bloch se znovu otočil k mapě. „Přeprogramovali jsme kurz lodi tak, aby se plavila nad velkou hloubkou. V oblasti, kde se potopila, se mořské dno nachází nejméně dva tisíce sedm set metrů pod hladinou. Záchranná operace by vyžadovala nasazení značných sil a prostředků. Příslušnou technologií disponuje jen hrstka zemí a žádná z nich by o zbraně tohoto typu neměla zájem. Jsou zastaralé a nespolehlivé.“

„No dobře, tak co teď, Antone?“ zeptal se Jacobs ve snaze dospět k nějakému závěru.

„Zítřka by se měla ohlásit EC stotřicítka. Doufejme, že se posádce podaří lokalizovat nouzový vysílač, podle něhož budeme moci určit polohu lodi.“

„A potom?“ chtěl vědět Steiner.

„A potom nic, pokud nám bude přát štěstí,“ opáčil Bloch.
„Prostě ji necháme odpočívat na dně oceánu a pokusíme se udržet to tajemství pod pokličkou.“

Některým kolem stolu se zjevně ulevilo, ale generál Gabriel vypadal pořád znepokojeně. „A co pátrání po těch, co přežili?“

„Nemůžeme požádat o pomoc a očekávat, že se ta věc neprovalí,“ naléhal Steiner.

„Obávám se, že má pravdu,“ souhlasila Sonja Franksová.

Jacobs zdráhavě přikývl a podíval se na generála Gabriela.
„Zapojme do pátrání všechno, co máme. Lodě, letadla, cokoliv bude k dispozici.“

„Ano, pane,“ odpověděl Gabriel.

Bylo to jen chabé, nepřesvědčivé gesto a všichni to věděli. Místnost se ponořila do ticha, než se kdosi zeptal: „Co když trosečníky zachrání někdo jiný? Nebo objeví trosky plovoucí na hladině?“

„Bylo mi řečeno, že v místech, kde se *Polaris Venture* potopila, nevedou žádné lodní trasy. Je to jen obrovská a zcela opuštěná masa vody.“

„To by opravdu byla příliš velká náhoda,“ souhlasil Zak.

„Ano...“, připustil neochotně Jacobs. „Ale nedá se vyloučit a neměli bychom ji ztrácet ze zřetele.“

„Antone, asi bychom měli upozornit všechny naše stanice v severní Africe a Evropě,“ navrhl Zak. „Ať pozorně poslouchají cvrkot, jestli o něčem podobném nepadne zmínka. Ale diskrétně.“ Hlavy kolem stolu přikyvovaly.

„Dobře.“

Jacobs vstal ze svého místa. „Sejdeme se zase zítra, ale

kdyby došlo k nečekanému vývoji, tak samozřejmě i dříve. Až do dalšího upozornění budete všichni na telefonu a připravení dostavit se do třiceti minut.“

Yosy Meier vyšel z obchodního domu Harrods s nejnovější panenkou Barbie a slepovacím plastovým modelem letadla, který si přidržoval pod paží. V druhé ruce nesl malý cestovní kufr. V Harrods pro Evii a Maxe vždycky něco sehnal. Za starých časů ho k tomu přiváděl pocit viny, že je tak dlouho pryč. Dnes to dělal jen pro jejich úsměvy – a také aby zabil čas, neboť jeho spoj odlétal až za tři hodiny. Pronajatý automobil vrátil v jiné pobočce, než kde si ho půjčil, s vysvětlením, že má strašně naspěch. Na Heathrow dojde metrem, ale nechtěl tam být zbytečně brzo.

Uvažoval, jestli se u něho neprojevuje paranoia. Od chvíle, kdy se jich včera zbavil, už modré BMW ani jeho pasažéry nespátlil. To bylo dobré. Ale stále se mu nepodařilo spojit se se Slatonem. Dvakrát volal na velvyslanectví a mluvil s Emmou. Pořád nic. Nakonec usoudil, že další pobyt v Anglii by byl příliš riskantní, a objednal si letenku na nejbližší přímý spoj.

V polední špičce byl provoz na Brompton Road nepříjemně hustý. Meier se podíval na hodinky a odhadl, že mu zbývá necelých šedesát minut, než nasedne na metro. Zastavil se na nároží rušné křižovatky. Chodník kolem něj ucpávali podnikatelé, zaměstnanci, turisté a lidé, kteří vyrazili za nákupy. Vzhledem k rychlým proudům projíždějících automobilů, taxíků a skútrů se nikdo neodvážil nepočkat na zelenou. Na druhé straně ulice Meier spatřil thajskou restauraci. Kde lépe zabít hodinu času? pomyslel si.

Náhle kdesi vzadu zavřeštěl klakson a lidé se otáčeli za zvukem. Meier se potýkal se svými balíčky, když vtom ho do zad udeřilo silné předloktí. Zastihlo jej zcela nepřipraveného a srazilo ho do vozovky. Když se kácel k zemi, svět kolem něj jakoby zpomalil. Viděl, jak Barbie padá na asfalt. Viděl, jak se mu řítí vstříc ulice s namalovanými čarami přechodu pro chodce. A koutkem oka zahlédl také mřížku chladiče velkého červeného autobusu, který se na něj řítí. Yosy Meier pochopil, že zemře, a v posledních okamžicích života myslel na svou rodinu, kterou již nikdy neuvidí.

Většina lidí ze všeho nejdřív zaznamenala tupý náraz, pak kvílení brzd a něco jako velkou červenou hadrovou panenku, která se koulela do křižovatky. Jakmile si přihlížející uvědomili, co se stalo, zareagovali kakofonií hysterických výkřiků a šokovaným dovoláváním se dobrotivého boha, do něhož se mísilo kvílení jakéhosi starého Inda.

Někdo se hlasitě dožadoval příjezdu záchranky, i když všichni věděli, že to je zbytečné. O třicet metrů vzadu v postranní ulici si nikdo nevšiml majitele velkého modrého BMW, jenž klidně došel ke svému autu, vypnul alarm a odjel.

KAPITOLA TŘETÍ

Christina se zadívala na signalizační úpony a přitáhla hlavní plachtu. Foukal čerstvý ranní vítr a hnal *Windsom* rychlostí téměř sedmi uzlů, ale byla to divoká plavba. Vlny dosahovaly půldruhametrové výšky a valily se z proměnlivých směrů. Pacientovi to, jak se zdálo, naštěstí nevadilo. Od předchozího odpoledne spal. Vitální funkce byly silné a do rány mezi žebry se nedostala infekce. I puchýře na tváři a pažích se začaly hojit, ale Christina přesto litovala, že nemá k dispozici antibiotika a intravenózní soupravu, aby zraněnému mohla dodat tekutiny. Nejvíc ji však potěšilo, když si propočítala, že při tomto větru by mohla v Lisabonu přistát nazítří kolem poledne. Týden v pořádné nemocnici a pacient bude zdravý jako řípa.

V noci strávila dvě hodiny snahou oživit stávkující komunikační zařízení. Satelitní telefon, který by jí nejvíc pomohl, pořád nefungoval – dokonce ho ani nemohla zapnout. Vysílačka pro mezilodní komunikaci už vyschla a zdálo se, že by mohla pracovat, ale navázat spojení se Christině nepodařilo.

Naposled zkontrolovala autopilota a zašla dolů, aby zkontrolovala pacienta a znovu zkusila vysílačku v pásmu VHF.

Sestoupila do kajuty, zapnula přístroj a popadla mikrofon. Vysílačka již byla nastavena na nouzovou frekvenci 121,5 MHz. Christina natáhla točenou šňůru a vyklonila hlavu z průchodu, neboť chtěla pořád pozorovat, kam loď směřuje.

„*May day! May day! Tady Windsom, volám jakoukoliv loď na této frekvenci.*“

Nic.

„*May day! May day! Tady Windsom, přepínám.*“

Znovu ticho, ale pak se konečně ozval hluboký hlas s výrazným německým přízvukem. „*Volám may day, tady Briesen. Zopakujte svůj volací znak a sdělte podstatu vašeho problému.*“

„Ano!“ vykřikla Christina. „*Briesene, tady plachetnice Windsom. Jsem civilní plavidlo registrované v USA. Musím ohlásit potopení jiné lodi v této oblasti a můj SAT-COM je mimo provoz. Můžete za mě předat tyto informace?*“

Ticho se vrátilo. „*Briesene, tady Windsom, přepínám.*“

Něco tu nesedělo. Při posledním spojení slyšela Christina z reproduktoru cvakání. Ohlédla se do kajuty a strnula, když spatřila pacienta, který stál vedle vysílačky. Držel prst na hlavním spínači – a ten byl vypnutý.

„Co to děláte?“ vyhrkla nechápavě.

Muž na ni beze slova hleděl, tvrdě a nehybně na ni upíral zrak. Christina spustila ruku s mikrofonem.

„Někde tu můžou být námořníci z vaší posádky. Vaši přátelé,“ zdůraznila a trpce litovala, že nezná švédsky ani slovo. „Musíme zahájit pátrání. Pátrání!“

Muž zavrtěl hlavou, stále na ni upřeně a intenzivně zíral. „Nikdo jiný tam není,“ řekl prostě. „Všichni jsou mrtví.“ Natáhl ruku, jemně vytáhl mikrofon Christině z ruky a vytáhl konektor točené šňůry z vysílačky. Pak vzal sluchátko satelitního telefonu, rozmáchl se a hodil je širokým obloukem do vody.

Šokovaná Christina o krok ustoupila. Otráslo jí, že jí pacient neumožní zahájit pátrání, ale ještě více to, že mluví dokonale srozumitelnou a správnou angličtinou. Jakmile se pohnula dozadu, vykročil k ní.

„Co chcete?“ zeptala se rozechvělým hlasem.

Minul ji a stoupal po schůdkách z kajuty. Už vůbec nevypadal unavený a zesláblý. Christina ustoupila ještě dál a na sedačce vedle sebe spatřila velkou mosaznou kliku lodního vrátku. Uchopila ji a nasadila svůj nejsveřepější výraz.

Muž zatím vystoupil na palubu a zastavil se. Najednou jí připadal vyšší, mohutnější. Uvědomila si, že ho dosud nespatriřila jinak než příkrčeného nebo schouleného. Nezaudatě ji pozoroval, když v ruce významně potěžkávala masivní mosaznou kliku.

„Odložte to,“ vyzval ji klidně.

Christina neposlechla.

„Neublížím vám. Několik dní budete muset dělat, co vám řeknu, a to je všechno. Nepoplujeme do Portugalska. Poplujeme do Anglie.“

„Poplujeme tam, kam řeknu *já!* Toto je *moje* loď.“

Povzdech si a podíval se na ni jako na zlobivé děcko. Pak se znovu pohnul, pomalu, ale rozhodně zamířil k ní.

Christina zvedla mosaznou kliku nad hlavu. „Stůjte! Váruju vás!“

Vší silou se po něm ohnala. Její paže se s bolestným škrubnutím zastavila v polovině oblouku, protože jí pacient stiskl rukou zápěstí jako ve svěráku. Snažila se ho kopat, on však každý úder s přehledem odvrátil a pořád ji pevně držel. Christina ztratila rovnováhu a svezla se na lodní zábradlí. Jedna noha jí visela přes okraj paluby, ale pak ji muž vytáhl zpátky nahoru. Vyškubla se mu a s bušícím srdcem klesla na palubu.

„Pomohla jsem vám!“ vyštěkla. „Zachránila jsem vám život!“

Neoholený obličej pokrytý puchýři vůbec nezareagoval.

„Na tohle nemáte právo!“

Vykroutil jí kliku z ruky a nenuceně ji zahodil do vody.

„Mám další!“

„A až se po mě oženete podruhé, nechám si tu kliku a přes palubu hodím vás.“

Christina ho spalovala pohledem. Věděla o sobě, že je v dobré kondici, a mohla by se s ním pustit do boje, oba však věděli, jak se věci mají. Před chvílí ji mohl snadno shodit přes palubu. Neudělal to.

„Prosím vás, nemyslete si, že jsem nevděčný. Víím, že ne-
být vás, byl bych teď mrtvý. Ale musím se dostat do Anglie.“

„Proč jste mě o to prostě nepožádal? Proč si musíte hrát na piráta? Kdybyste mi všechno vysvětlil a...“

„A co?“ přerušil ji. „To jsem vás měl požádat o několika-
denní zajižďku? Udělala byste to?“

Hleděli na sebe – ona podezřívavě a zlostně, on s nepochybnou jistotou, kdo tady velí. Během několika okamžiků se z nich stali nepřátelé. Nyní, když byla dělicí čára jasně narýsována, se zdálo, že se jeho postoj uvolnil.

„Musím se dostat do Anglie. O nic jiného nežádám.“

Skoro jako by se omlouval, pomyslela si Christina. Vzhledem k předchozí vzpouře jí to připadalo docela směšné.

„Neublížím vám,“ zopakoval, a jako kdyby chtěl svá slova zdůraznit, pomalu se od ní odvrátil. Dobře vypočítaný ústup. „Sejdu dolů a zanesu do mapy nový kurz.“

Sestoupil do kajuty a sklonil se nad mapový stolek.

Christina se zhluboka nadechla a snažila se soustředit. Co, pro všechno na světě, je ten člověk vlastně zač? A co chce? Teď se probírá mapami, jako kdyby se nic nestalo. Ale jak dlouho mu to vydrží? Zadívala se přes vodu k obzoru, kde se matně rýsoval *Briesen*. Slyšeli její první nouzové volání. Posádka zahájí pátrání, ale na tuto vzdálenost je *Windsom* příliš malá. Neuvidí ji.

Nahlédla do kajuty. Už zase jí připadal jiný. Nakláněl se nad mapovým stolem – nebo se o něj *opíral*? Ano, přemohl ji, ale podezřívala ho, že si musel sáhnout až na samé dno sil, aby to dokázal. Po tom, čím prošel, se ještě nemohl plně zotavit.

„Přejděte na kurz nula jedna pět. Budeme se ho držet, než přeprogramujeme autopilota.“ Byl to rozkaz.

Instinkt jí napovídal, aby odmítla, ale *Briesen* se ztrácel za horizontem a Christina zaváhala. Možná má ještě jednu šanci. „Dobře,“ podvolila se s hmatatelnou nechutí, a zatímco se trosečník skláněl nad mapou, pomalu zamířila dozadu. Jednou rukou začala přitahovat lano a druhou tiše otevřela dvířka odkládací skříňky. S očima upřenýma na lano poslepu šmátrala ve skřínce. Byla prázdná.

„Hledáte tohle?“

Otočila se k pacientovi, který držel půl tuctu nouzových

světlic a pistoli na jejich odpalování. Pak je hodil přes zábradlí do vody.

„Kdybyste se konečně naučila slušnému chování, mohl bych přestat vyhazovat kusy vaší lodi do moře. Kurz nula jedna pět.“ Vrátil se do kajuty.

Christina se ochable opřela o kormidlo. Dívala se, jak *Briesen* mizí z dohledu. Kdy ty světlice vzal? Celou dobu přece ležel na palandě – jediné že by to udělal, když se jí v noci podařilo utrhnout dvě hodiny spánku v přední kajutě. A potom ta vysílačka. Ten chlap ji zřejmě sabotoval, hned co se ocitl na palubě. Byl v hrozném stavu, těžce zraněný a zesláblý. Christina upřímně pochybovala, že přežije první den. Přesto si i v tomto stavu dokázal bleskurychle sestavit plán a jednat podle něho.

Co je to za zločince, kterého vytáhla z moře? Určitě žádný obyčejný námořník, který se snaží vrátit do domovského přístavu. Uvažovala, kdo se z něho vyklube, až přistanou. Existovala pravděpodobnost jedna k milionu, že se to někdy dozví. Chce se zmocnit její lodi? Unést ji kvůli výkupnému? Pochybovala, že by i ten nejprotřelejší kriminálník měl tolik duchapřítomnosti, aby začal jednat podle *takového* plánu několik vteřin poté, co se sotva vyškrábal na palubu. Nic nedávalo smysl.

Sledovala ho, jak pracoval s mapami. Velkýma rukama uhladil papír a načrtl na něm rovnou čáru. Zdálo se, že ví, co dělá. Christina potlačila frustraci a pokusila se přemýšlet logicky. Nezabije ji. Alespoň ne hned, protože to už by ji svrhl přes palubu. Buď jí vůbec nechce ublížit, nebo potřebuje její pomoc, třeba při řízení člunu. V obou případech byla prozatím v bezpečí.

Psychicky se obrnila a sestoupila do kajuty k muži, jenž se pořád skláněl nad mapami. Nehnutě stála a čekala, až k ní zvedne oči.

„Tak jo. Odvezu vás do Anglie. Vůbec mi to nevyhovuje a přidělám si spoustu zbytečných starostí, ale to je vám zajisté jedno. Který přístav leží nejbliž? Čím dřív se vás zbavím, tím líp.“

Chvilí na ni hleděl a v jeho výrazu se skrývalo něco, co nedokázala pojmenovat.

„Dobře,“ řekl nakonec. „Dejme se do práce. A mimochodem, ve skutečnosti se nejmenuju Nils.“ Podal jí ruku. „Jsem David.“

„Christina Palmerová,“ odvětila a založila paže na prsou. „Moc mě těší.“

Bertram 45 se prodíral metr a půl vysokými vlnami. Je to stabilní plavidlo, na svou třídu poměrně široké, a dvojitý dieselový motor je hnán rychlostí dvanácti uzlů. Za lepších podmínek by dokázalo plout rychleji, ale nyní tvrdě poskakovalo na rozbouřené hladině jako hříčka živlů.

„Stáhni ty zatracený vlasce!“ přikázal muž u kormidla.

Jeho lodník se zamračil, ale nic nenamítal. Rybářské vybavení zde sloužilo jen jako kamufláž – dvě masivní hlubokomořské udice vsazené do vidlicovitých držáků. Člun plul tak rychle, že splávky skákaly z jednoho hřebenu vlny na druhý a pod vodou se nacházely stejně dlouho jako nad ní. Kupodivu se jim před několika hodinami podařil pěkný úlovek, obrovský makrelovec, který spolkl vnadidlo na udici na pravoboku a dal se na útěk. Kapitána bohužel ani nenapadlo zpomalit a kořist vylovit, a tak si lodník musel nechat

zajít chuť na čerstvou rybu k večeři, když po prvním otočení navijáku silný vlasec praskl.

Muž u řízení ubral plyn, počkal, až velký motorový člun pomalu zastavil, a zkontroloval svou polohu. „Fajn. Tady někde by to mělo být,“ zavrčel.

Lodník zašel do kajuty a vrátil se prohnutý pod tíhou dvou kovových beden, pod každou paží jednu. Byly natřeny nažluto a velké asi jako automobilové baterie. Dovrávoral na zád a se souhlasným pokývnutím z kapitánského můstku je bez cavyků svrhl přes záďový příčný trámec. Okamžitě zmizely v inkoustově modré vodě a lodník tiše uvažoval, jak dlouho jim potrvá, než dosednou na dno tři a půl kilometru pod hladinou.

Kapitán opět spustil motory a po široké otáčce doprava se už člun zase prodíral vlnami, tentokrát v opačném kurzu oproti tomu, který je sem přivedl.

„Za jak dlouho budeme zpátky v Maroku?“ křikl lodník přes řev motorů.

„Za šestnáct hodin.“

„A co potom?“

„Potom budeme čekat.“

Windsom se cílevědomě plavila v novém severním kurzu. Napětí na palubě citelně polevilo a Christina pevně věřila, že se její postavení zlepšilo. Z ní a toho cizince se stali dva námořníci – rozhodně ne přátelé, ale posádka sledující společný cíl. Bok po boku pracovali na řízení jachty a upravovali takeláž, aby se udrželi ve správném směru a pluli co nejrychleji. Přesto se Christině zdálo, že ji cizinec neustále pozorně sleduje.

A ona na oplátku sledovala jeho. Nebyl zkušený námořník, to poznala s jistotou. Pohyboval se po lodi pevným krokem a zřejmě měl hrubou představu, jak ji ovládat. Sloužilo mu ke cti, že nikdy neprovedl podstatnou změnu, aniž by se jí napřed zeptal. Všimla si také, že se rychle unavuje. Zotavování po náročném a vyčerpávajícím zážitku ještě zdaleka nedospělo ke zdárnému konci. Momentálně se zdržoval nahore, usazený u kormidla a zcela zaujatý navigačním kontrolním panelem.

I na Christinu již doléhala únava, předchozí noci se moc nevyspala. Také se cítila špinavá a propocená, protože několik dní nosila pořád stejný oděv. Uchýlila se do přední kabiny a zavřela za sebou dvířka, která oddělovala jediné dvě kajuty na lodi. Dala si záležet, aby kovový hák, který je uzavíral, hlasitě cvakl.

Vybrala si čisté šaty – plátěné kalhoty barvy khaki, tričko a tlustou bavlněnou mikinu. Směřují k severu a brzy se ochladí. Vzala žínku a namočila ji v malé výlevce, do níž napsala studenou vodu, pak se svlékla, přetřela si navlhčenou látkou obličej a paže a nechala si žínku položenou přes zátylek. Nádherně chladila. Christina byla úplně nahá, když se dveře prudce rozlétly.

Zalapala po dechu a srdce se jí skoro zastavilo. Málem zaječela, ale umlčel ji strach, protože cizinec stál na délku paže naproti ní. Spočinul pohledem na jejím těle – jen na okamžik, ale jí to připadalo jako celá věčnost – a pak se odvrátil.

Christina strhla z háčku ručník a zoufale se snažila zakrýt nahotu.

„Oblečte se,“ vyzval ji.

Držela ručník pod bradou a neohrabaně si natáhla spodní prádlo, kalhoty a nakonec mikinu.

Stál k ní otočený zády a mluvil přes rameno. „Povězte mi, až nebudete tak nemravná.“

„Nemravná?“ odsekla opovržlivě. „Měl jste zavolat, než jste vylomil ty dveře. Tak jo. Už jsem oblečená.“

Otočil se. Tvářil se zkroušeně, ale mluvil autoritativně jako ředitel seznamující žáky se školním řádem. „Zavřela jste za sebou a zamkla dveře. To vám nemůžu dovolit. Natolik vám nemůžu důvěřovat.“

Christina se zadívala na trosky dvířek, která nakřivo visela na pantech. Vytržený kovový háček ležel na podlaze mezi hromádkou třísek.

„No, pokud se týká zamykání dveří, to už nebude problém. Na lodi byly jenom jedny a vy jste se o ně krásně postaral.“

„Ty dveře vám opravím. Ale žádné zámky. Když si budete přát zůstat sama, stačí říct.“

Christina chtěla protestovat, ale pak si to rozmyslela. Teď na to nebyla vhodná chvíle. Potřebovala udělat něco, co by odpoutalo jejich myšlenky od toho, co se právě stalo. Rozhlédla se po kajutě a utkvěla pohledem na kuchyňce. Jídlo! To je ono! Cesta k mužskému srdci. Vzpomněla si na prázdnotu v jeho očích a napadlo ji, zda ten surovec vůbec nějaké srdce má.

O několik minut později probírala zásoby ve spižírně, když k ní sešel z paluby.

„Teď jíst nebudeme,“ konstatoval.

Zdál se jí bledý, jak se ztěžka opíral o zábradlí u schůdků, ale jeho pohled zůstával bystrý a všímavý. Christina nasadila svůj lékařský tón.

„Vždyť se na sebe podívejte! Potřebujete se najíst. Něco nám připravím...“

„Lehněte si,“ zavelel a ukázal k palandě.

Dvě slova stačila, aby se veškerá sebedůvěra, kterou v sobě Christina zatím nashromáždila, zřítla jako domeček z karet. „Nejsem unavená,“ namítla rozechvěle.

„Ale já ano, takže si lehněte.“

Instinktivně zařala ruce v pěst a každý sval v těle se jí napjal. Připravovala se k boji, kdyby situace zašla tak daleko.

Její postoj byl velmi výmluvný a cizinec cítil nutnost vysvětlit, proč to dělá. „Hele, nechápejte to špatně. Omlouvám se za své chování. Jsem strašně unavený.“ Bez dalšího komentáře začal stlát lůžko. „Dostat se do Anglie nám zabere tři dny a já ještě nejsem zdravý. Potřebuju se vyspat.“ Našel polštář navíc a hodil ho na širokou dvojitou palandu. „Unesl jsem vaši loď, takže si nemůžu dovolit ztratit vás z očí. Kdybych usnul, zatímco vy byste se volně pohybovala po palubě, paní doktorko, umím si velmi dobře představit, že bych se probudil přivázaný ke kotvě.“

„Ne, já nejsem typ kapitána, který nechává vzbouřené námořníky protáhnout pod kýlem.“

„Já taky ne.“ Znovu ukázal gestem na lůžko, tentokrát až přehnaně zdvořile. „Když budu spát já, vy se také vyspíte. Nic víc, nic míň.“

Christina pátrala v jeho očích. To, co říkal, v zásadě dávalo smysl, přinejmenším z jeho pohledu. Kdyby ji chtěl sexuálně zneužít, nežádal by ji, ať si lehne. Prostě by to udělal. Přesto se jí při pouhé představě, že má spát vedle něho, zvedl žaludek. Znaveně přikročila k palandě a posadila se na ni.

„Vy si lehněte u stěny,“ řekl.

Odsunula se na vzdálenější stranu matrace a nespouštěla z něj oči.

„Už jsem vám to říkal. Chovejte se slušně a já vám neublížím.“

Lehl si blízko ní a ona se odtáhla a obrátila se čelem ke stěně kajuty. Cítila, jak se vzájemně dotýkají zády, vnímala přes šaty teplo jeho těla – a dělalo se jí z toho zle. Kéž bych se s ním nebyla nikdy setkala, říkala si v duchu. Proč jsem nespala, když jsem kolem něho proplouvala? Proč tehdy ta bouře neodnesla *Windsom* o něco dál k jihu?

„Položím přes vás paži,“ upozornil ji a pomalu to udělal. „Jestli se pohnete, poznám to.“

„A to si myslíte, že si takto odpočinu?“ vyjela na něj.

„Ne. Myslím si, že si takto odpočinu *já*. Vy můžete odpočívat teď, později, kdykoliv. Je skoro poledne. Nevstávejte před třetí.“

Christina zavřela oči a cítila, jak jí buší srdce. Jeho paže jí ležela kolem pasu, těžká jako olovený opasek, který si nasazovala při potápění. Snažila se nepohnout a stočila pohled k malému digitálnímu budíku. Minuty plynuly rychlostí postupujícího ledovce. Vnímala, jak se jeho tělo postupně uvolňuje, dýchání se ustálilo do pomalejšího rytmu. Po deseti minutách si byla jistá, že cizinec spí.

Spánek. Neměla na něj ani pomyšlení. Uvažovala, zda by nějak dokázala zvednout jeho paži a vstát. Hluboko v srdci však věděla, že by to bylo zbytečné. Poznal by to. S největší pravděpodobností dokonce ví, na co právě teď myslí. Podívala se na displej. 11:55. Ty tři hodiny potvrzují věčně. Snažila se ovládnout, ale nedařilo se jí to. V návalu na zvracení se jí stáhla bránice a zachvěla se. Byla ráda, že cizinec spí a neví

o tom. Ze všech sil se pokoušela nehnutě ležet a zpod sevřených víček se jí kutálely slzy.

EC-130 směřoval k severu ve výšce dvaadvacet tisíc stop. Byla to upravená verze amerického letounu Hercules C-130, taktického transportního letounu, jehož konstrukce pocházela z padesátých let. Robustní a až příliš velký stroj, jehož neohrabaný vzhled se stal častým terčem posměšků stíhacích pilotů, kteří hlasitě uvažovali o velkém počtu pohyblivých součástí ve čtyřech turbovrtulových motorech. A pak zde byla nízká cestovní rychlost. Stíhači tvrdili, že Herc nepotřebuje ukazatel rychlosti, že mu stačí kalendář. Toto konkrétní letadlo vybavilo izraelské letectvo několika velkými baňatými anténami, které jen zdůrazňovaly jeho silně neaerodynamický tvar.

Navzdory všem výhradám patřil Herc k nejefektivnějším vojenským letounům, jaké byly kdy vyrobeny. Stejná základní konstrukce se stavěla dlouhých padesát let, mnohem déle než kterýkoliv dnes používaný bojový letoun. Používal se ke vzdušné přepravě, výsadbkům, shromažďování zpravodajských informací, pátracím a záchranným operacím, humanitární pomoci při přírodních katastrofách, zásobování polárních stanic, jako velitelské a řídicí stanoviště a při spoustě černých a šedých zvláštních operací. C-130 to všechno zvládal a těžko byste hledali pilota, který by s ním nelítal rád.

Major Lev Schoen na pokyn důstojníka elektronického boje stočil letoun do strmé levé zatáčky. Letěli v mracích, jako ostatně už celé dvě poslední hodiny, ale na atmosférických podmínkách nezáleželo. Pátrání bylo vedeno elektronicky, nikoliv vizuálně.

„Nový kurz jedna devět nula,“ zapraskala instrukce z interkomu.

„Jsem rád, že jsme ji našli na první pokus,“ prohodil Schoenův kopilot.

„Přesně tam, kde říkali, že bude,“ potvrdil Schoen.

Posádku vyhnali z postelí přímo k devítihodinovému letu z Izraele na leteckou základnu Rota ve Španělsku. Po krátkém odpočinku a doplnění paliva pokračovali na jihozápad nad otevřené moře. Všichni doufali, že pátrání nepotrvá dlouho, a štěstí jim přálo. Po dvaceti minutách na místě zachytili slabý signál, který postupně zesiloval.

„Ještě dva přelety a vrátíme se do Torrejonu,“ povzbudil podřízené Schoen.

V interkomu se ozval hlas loadmastera, člena posádky odpovědného za náklad. Zněl ospale – není divu, když veškerý náklad dnes tvořila jediná paleta s elektronickým vybavením. „Jak dlouho jsi říkal, že budeme mít v Madridu volno, veliteli?“

„Dvacet hodin, pokud si to někdo nerozmyslí. Pak se vrátíme domů.“

„Dvacet hodin!“ poznamenal kopilot k loadmasterovi. „To klidně stihneš dvě opice, Kronere.“ Oba piloti se zasmáli. Seržant Kroner proslul bouřlivými výstřelky během mezipřistání.

„A bude to chtít něco mnohem silnějšího než to přelazené *veen rooge*, co piješ ty, poručíku,“ odsekl Kroner mrzutě.

O deset minut později ohlásil elektronický důstojník to, nač všichni čekali. „Čtvrtý průlet potvrdil lokalizaci. Omezili jsme ji na velikost komáří prdele.“

„Paráda, vracíme se domů,“ oznámil Schoen. „Rudi,“

oslovil elektronika, „nažhav zabezpečený satelitní telefon a ohlas zjištěnou polohu.“

„Rozumím.“

Letoun spěchal na sever, i když pro přerostlý Herc je spěch relativní pojem, a zůstával obklopen několika vrstvami vysokých břichatých mraků. Trvalo další hodinu, než se oblačnost protrhala a pilotní kabinu zalilo odpolední slunce, které všechny zahřálo na těle i na duchu.

Krátce poté, co vletěli do jasné oblohy, zazněl v interkomu Kronerův chraplavý hlas zkreslený vzrušením: „Hej, veliteli! Dole nížko na pravoboku vidím člun. Co kdybychom slétli níž zkontrolovat kozy?“

Schoen vyhlédl postranním okénkem a pět nebo šest kilometrů daleko spatřil malou plachetnici směřující na sever. Kroner vždycky naléhal, aby přelétali nížko nad rekreačními plavidly a prohlédli si nic netušící polooblečené pasažérky, které se občas slunily na horní palubě. Podle vlastních záznamů dosahoval úspěšnosti jedna ku čtyřem. Schoen sice tuto statistiku zpochybňoval, ovšem Kroner nikdy neodstartoval bez fotoaparátu s teleobjektivem, s jehož pomocí dokumentoval své triumfy. Fotografie některých obdařenějších cílů visely přišpendlené na nástěnce v klubovně eskadry.

„Promiň, Kronere. I kdyby se tam plavily královny krásy, na to, co máš na mysli, je moc velká zima.“

„Ale veliteli, já už zažil, že se opalovaly...“

„Dnes ne, seržante.“ Schoenův hlas nedával prostor k argumentaci.

Loadmaster zmlkl a bezpochyby se dmul zlostí.

Major Schoen se ohlédl na druhého pilota a usmál se. „To je ale perverzák.“

—

Z nepřírozené strnulosti, k níž se donutila, už Christinu bolelo celé tělo. Leželi vedle sebe, ale každý jinak – on uvolněný, ona ztuhlá. Za těchto podmínek by v žádném případě nedokázala usnout. Odpočinek bude muset počkat.

Během posledních tří hodin se cizinec čas od času ve spánku zavrtěl, ale nikdy se úplně neprobudil. V jedné chvíli nad nimi přeletělo letadlo a Christinu napadlo, jestli náhodou nehledá trosečníky ze ztroskotaného plavidla. *Windsom* se plavila proti mořským proudům, takže se mohli nacházet poblíž místa, kde se loď potopila.

Jeho paže ji stále objímala kolem pasu jako vysunutě tykadlo. Jak dlouho bude spát? Počasí jim zatím přálo, ale dříve či později bude Christina nucena vystoupit na palubu všechno zkontrolovat a – *a co?* Část její mysli si přála držet plachy napjaté, aby do Anglie dopluli co nejrychleji a aby tato noční múra co nejdříve skončila. Ale co ten chlap udělá, až se tam dostanou? Teď ji možná drží u sebe jen proto, že tak docela nevěří svým plachtařským dovednostem a pochybuje, že by jachtu zvládl sám. Co když ji hodí přes palubu, až se přiblíží k přístavu? Udělal by to stejně snadno, jako se zbavil kliky vrátka a světlic.

Ta myšlenka jí donekonečna běžela hlavou, zatímco ležela vedle svého vězně. Její emoce sledovaly hlubiny oceánu od mělčin naděje po hlubokomořské příkopy zoufalství. Pořád se však nakonec vracela k jednomu: Řekl, že jí neublíží, a neudělal to. Takže počká. Využije každou příležitost, aby se z té zapeklité situace dostala, ale teď musí čekat.

—

O hodinu později se znovu zavrtěl a tělo mu ztuhlo, ale Christina vycítila, že se ještě neprobudil. Na krku cítila jeho teplý dech, rychlejší a mělčí než dříve. Náhle sebou paže položená kolem jejího pasu šklubla k tělu, nohy se pohnuly a cizinec začal cosi mumlat. Zdál se mu zlý sen.

Více než kdykoliv dříve toužila odejít. Silou vůle se donutila klidně ležet, zatímco on z polospánku cosi drmolil. Snažila se rozeznat, co říká. Čísla. *Pět? Něco sedm?* Potom měla dojem, že vyslovil *doktorka*. Že by se mu zdálo o ní? Jeho tělo se začalo prudce kroutit a ona měla co dělat, aby navenek zachovala klid. Ucítila na sobě jeho vlhký pot, do nosu ji udeřil jeho pach. Začala se bát. Křeče dosáhly vrcholu a Christina to už nevydržela. Shodila ze sebe jeho paži a vyhrabala se z lůžka.

Okamžitě se probudil a prudce se vztyčil do sedu. Obličej mu pokrývaly krupěje potu, oděv jím měl nasáklý. Sípavě lapal po dechu a Christina v jeho široce otevřených očích postřehla něco nového. Byl to strach? Nebo snad bolest? Nějaká strašná bolest. Trvalo to jen chvílku, pak se vrátila netečná maska. Ať to bylo cokoli, pominulo to, jako když osamělá vlna narazí do betonového mola v explozi divoké energie a pak se anonymně rozplyne v okolní vodě. Christina se bez dechu tiskla k protější stěně, neustále ve střehu, přestože netušila, co může očekávat. Muž si znovu lehl a znehybněl, jako by se ponořil do zenového poklidu.

Christina znovu začala dýchat.

„Jsem v pořádku.“

Jeho odpověď přišla příliš rychle.

„Zlý sen?“

Nepokusil se popřít zjevnou skutečnost. „Všichni je občas máme.“

„V posledních dnech jste prošel peklem. Pomohlo by vám promluvit si o tom?“

Zamračil se. „Specializujete se na psychiatrii, doktorko? Mám najednou pocit, že ležím na vašem gauči.“

„Pracovala jsem tam v rámci obvyklého kolečka, ale jinak ne. Jsem jenom obyčejný praktický lékař.“

„Takže ponecháme psychoanalýzu profesionálům, ano?“

„Neptala jsem se jako profesionál. Prostě mě napadlo, že byste si o tom třeba rád promluvil.“

Posadil se a přehodil nohy přes okraj palandy. „A kdyby se vám podařilo přimět mě odhalit svou duši a svěřit se vám se svými nejvnitřnějšími myšlenkami, tak byste si ze mě možná udělala přítele. Přátelé svým přátelům neubližují.“

Christina se pokusila o ublížený výraz. Je tak průhledná, nebo on tak vševědoucí? Anebo už možná podobné situace zažil.

„Zapomeňte, že jsem se ptala. Jenom jsem se vám snažila pomoci.“

Nic na to neřekl, ale pátravě se na ni zadíval.

„Copak?“ zeptala se.

Kdyby se Christina podívala do zrcadla, také by to viděla. Čelo zbrázděné hlubokými vráskami znepokojení, krví podlité oči podkreslené temnými stíny.

„Vyspala jste se aspoň trochu? Vypadáte otřesně.“

„Samozřejmě že vypadám otřesně. Strávila jsem odpoledne v náruči smradlavého piráta.“

„Nesmíte si to tak brát.“ Vstal a opatrně se protáhl. „Dobře víte, že to není rande, ale únos.“

Impertinentní poznámka. Christina si vzpomněla, jak divoce se před pouhou minutou probudil. Ten chlap opravdu dokáže ihned zařadit nejvyšší rychlost.

„Potřebuju vás odpočatou a zdravou, abyste se o mě mohla starat,“ vysvětloval. „A když už o tom mluvím, umírám hladem. Co takhle něco pojíst?“

Pomyslela si, že už vypadá líp. Ve skutečnosti vypadal úžasně, když uvážila, v jakém stavu byl předchozí ráno. Měl zdravou barvu a zranění mezi žebry zřejmě nezpůsobilo žádné komplikace. Lékařka v ní by ránu nejraději zkontrolovala a ujistila se, že se hojí. Na druhé straně by se jí docela hodilo, kdyby dostal gangrénu.

„Vypadáte docela dobře,“ konstatovala. „Už mě nebudete dlouho potřebovat.“ V té chvíli jí došlo, jakou pitomost vypustila z úst. On si toho naštěstí nevšiml a prohlížel si dvě police se zásobami jídla, načež věnoval pozornost chladničce.

„Poslyšte,“ oslovil ji, „momentálně se cítím docela dobře. Co kdybych si tu přepravu nějak zasloužil? Nachystám snídani.“

Zdráhavě jeho návrh přijala. „Dobře. Já zajdu nahoru a zkontroluju loď.“

Vystoupila na palubu, kde ji přivítal čerstvý vítr. Na okamžik se zastavila a zadívala se na širokou vodní hladinu a nádherně modrou oblohu. Neuvěřitelně otevřený volný prostor. Zhluboka dýchala, zahlcená úlevou. Teprve nyní si uvědomila, jaké napětí v posledních hodinách prožívala. Zašla na zád až těsně k příčnému trámci a zběžně zkontrolovala takeláž. Byla si dobře vědoma, že se snaží dostat co nejdál od únosce. Vzduch v kajutě jako by ji dusil, tady se jí však hlava projasnila. Nadějný příznak, neboť ostrá a pohotová mysl je její nejlepší zbraň.

Dalších dvacet minut strávila na palubě prohlídkou jachty a její výstroje. Jak procházela kolem kajuty, ucítila neza-

měnitelnou vůni smažené slaniny. Masožravec. Žádné překvapení. Při obchůzce zjistila, že se kasací lano kosatky roztrpilo a zasekává se. Uložila si do paměti, že se musí co nejdříve postarat o nápravu. Poslední zastávka patřila kontrole autopilota, který udržoval plavidlo v neměnném, pevně stanoveném kurzu. Požehnání, nebo prokletí? uvažovala.

„Podává se polévka!“ zavolal z podpalubí.

Naplnila plíce několika posledními doušky čerstvého vzduchu a sešla do kajuty. Umístil stůl mezi palandy a zapomněl na prostírání a správné rozložení příborů. Docela si s tím pohrál, chyběly jen dvě svíčky uprostřed.

„Posaďte se.“ Znělo to spíš jako pozvání než jako rozkaz.

Christina si sedla a on před ni položil talíř. Velká sýrová omeleta, slanina, kterou prve cítila, a poslední zbytky čerstvého ovoce. Marně přemýšlela, kdy naposled jedla. Měla by mít hlad, ale necítila nejmenší chuť k jídlu.

Zato on si přisunul plný talíř a zarputile se do něj pustil. Rychle a mechanicky spořádal všechno, co si naložil, nůž a vidličky se ani na okamžik nezastavily. Nenechal ani drobek a při jídle neprojevil nejmenší náznak, že by ho zajímala chuť nebo složení stravy – šlo o elementární proces doplnění paliva do téměř prázdné pece. Byl už skoro hotový, když si všiml, že ona se jídla ani nedotkla.

„Copak? To jsem tak špatný kuchař? Nebo se bojíte, že jsem vaši porci otrávil?“

Christina se podívala na talíř. „Ne, to je v pohodě.“ Rýpla do pruhu slaniny. Třeba když sní, co připravil, nějak tím přispěje k nejasnému a velmi tenkému svazku, který s tím chlapem navázala – podobně jako lámání chleba nebo nějaký jiný starobyklý rituál spojení mezi lidmi. O totéž se vlastně

vždycky snaží policie, když únosci zadržují rukojmí. Objednáme teroristům pizzu? Důležitější však je, že její organizmus bude potřebovat energii. Nevěděla sice, kdy a k čemu, ale musí být připravená.

Dojedla o deset minut později. Cizinec odnesl talíře a místo nich naservíroval do šálků horkou kávu.

„Tak to bychom měli,“ řekl věčně. „Počítám, že k Land's End nám to potrvá tak tři dny. Jak to odhadujete vy?“

Christina si předtím pozorně prostudovala mapu. „Tak nějak,“ potvrdila. „Kde přesně chcete vystoupit?“

„Ještě jsem se definitivně nerozhodl, ale budete první, kdo se to dozví. Už se nemůžete dočkat, až se mě zbavíte?“

V otázce zazněl náznak žertu a Christina přistoupila na hru. „Ale kdepak. Zůstaňte, jak dlouho budete chtít. A příště přiveďte pár svých přátel. Určitě s nimi bude bezva sranda.“

„To jistě bude.“

„Jestli jich máte víc, možná byste měl zabavit remorkér. Anebo přímo výletní loď.“

Zdalo se jí, že muž roztáhl koutky úst v náznaku úsměvu.

„Kdybych si měl vybrat, tak rozhodně tu výletní loď.“

„Proč?“

„Protože nesnáším, když musím ve spánku objímat nějakého smradlavého mořského vlka.“

„To musí být nechutné.“

„Váš protest byl řádně zaznamenán. Nic se však nemění.“

Povzdechla si a cizinec se na ni zahleděl s výrazem, jenž hraničil se zájmem. „Víte, opravdu vypadáte, že by vám prospělo několik hodin spánku.“

Christina nemohla než souhlasit. Fyzicky i psychicky byla úplně na dně. Cizinec se pustil do úklidu kuchyňky.

„Jen si běžte klidně lehnout. Myslím, že tu loď prozatím zvládnou.“

Podezívala ho, že kdyby musel, uměl by jachtu ovládat i za tajfunu.

Dokončil úklid a vyšel po schůdkách. „Kdyby něco, vzbudím vás.“

Christina se toužebně zadívala na své lůžko a rozhodla se, že za pokus to stojí. Natáhla se a tělo jí bylo okamžitě vděčné. Rozbolavělé zauzlované svaly se začaly uvolňovat. Nádherný pocit, ovšem v mysli jí neustále vířily znepokojující otázky, jako ostatně po celý den. Jak se do téhle šlamastiky dostala a kdy skončí? Třídenní plavba do Anglie? A *jak* to skončí? Co s ní ten chlap udělá? Jediné realistické odpovědi ji děl-sily. Přitáhla si deku ke krku a hned jí bylo tepleji, dokonce se jí zmocnil pocit jakéhosi bezpečí. Směšné. Matrace byla příjemně měkká a Christina zavřela oči. Tři dny do Anglie. Dokáže vůbec usnout, když ví, že ji únosce pořád pozoruje? Tato otázka se jí několik vteřin vznášela v mysli a pak přišla odpověď.